

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N280

4 de juliol de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Les retallades del Consell agreugen els efectes del foc al País Valencià

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 7 i 8

Bombers i entitats veïnals i ecologistes denuncien una reducció del 13,6% al pressupost destinat a l'extinció d'incendis i la manca d'una política de prevenció

JORDI BORRÁS

Llarga nit d'atacs racistes a la celebració de l'Eurocopa

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 10 i 11

Els ultres van aprofitar la celebració de l'Eurocopa per agredir migrants. Un dels promotors de les agressions racistes, al centre de la imatge, forma part d'un grupuscle neonazi de Santa Coloma de Gramenet

La pujada de l'IVA pot encarir un 14% el pa i la llet

L'ombra de la tupinada plana sobre Mèxic

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

El llegat de William Faulkner

EXPRESSIONS · PÀGINES 18 i 19

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

estirant del fil

ESTAT ESPANYOL · L'INCREMENT DE L'IVA RECAURIA A LES ESPATLLES D'UNA CLASSE TREBALLADORA CADA VEGADA MÉS EMPOBRIDA

El govern del PP apujarà l'IVA dels productes de primera necessitat

El preu del pa, la llet o els ous podria créixer fins un 14%. Els dictats de la UE i l'FMI obliguen Rajoy a retractar-se de la promesa de no augmentar els impostos

Marc Rude

redaccio@setmanaridirecta.info

El govern espanyol apujarà l'Impost de Valor Afegit (IVA) d'alguns productes gravats amb els tipus reduït (8%) i super reduït (4%) a la tarifa general del 18%. Productes de primera necessitat com el pa, la llet, els ous, la fruita i la verdura, que tenen assignat el tipus més baix, augmentarien de preu un 14%. Com que l'IVA és un tribut de caràcter regressiu -és a dir, com que és igual per tothom, perjudica més qui té menys-, l'increment recauria a les espatlles d'una classe treballadora que ja mostra unes taxes molt altes de pobresa i atur. El 2010, l'IVA general ja es va elevar dos punts i podria créixer fins al 20% de cara a l'any vinent.

El PP, amb Mariano Rajoy al capdavant, va fer campanya contra la pujada de l'IVA del PSOE

És un fet evident que la política tributària de l'Estat és més exigent amb les rendes del treball que amb les del capital

Fonts del Ministeri d'Hisenda asseguren que l'executiu popular està ultimant els preparatius per emprendre la mesura, que forma part de les exigències que han imposat la UE i el Fons Monetari Internacional (FMI) a Rajoy. Sembla, doncs, que el PP es desdirà de la seva promesa electoral de no apujar els impostos i posarà punt final a la processó de desmentits, eufemismes i al·lusions indirectes que han omplert les declaracions oficials durant els darrers mesos.

Els dictats de la troica

L'entramat format per la Comissió Europea, el Banc Central Europeu (BCE) i l'FMI ha maximitzat la seva capacitat d'influència sobre l'Estat espanyol amb el rescat del 9 de juny. El préstec de 100.000 milions d'euros a la banca estatal "no és gratis i suposarà condicions estrictes", com afirmava el president del Consell Europeu, Herman Van Rompuy. El 15 de juny, l'FMI va emetre el seu in-

forme periòdic sobre l'economia espanyola, en què proposava una "política ambiciosa" de reformes estructurals consistent a apujar l'IVA i abaixar el sou del funcionari. El dia següent, Rajoy va dir que no aplicaria les disposicions del Fons Monetari, tot i que Brussel·les l'espera a la propera reunió de l'Eurogrup, el 9 de juliol, amb les respostes correctes a les demandes de la Unió.

"Només la gent corrent paga impostos"

"Els rics i els super rics gairebé no paguen impostos a l'Estat espanyol", explica el catedràtic d'economia aplicada Vicenç Navarro. És un fet evident que la política tributària de l'Estat és més exigent amb les rendes del treball -salaris- que amb les del capital. Segons l'organització ATTAC, la població assalariada aporta prop del 80% de la recaptació fiscal estatal, tot i que els seus ingressos representen menys de la meitat del Producte Interior Brut (PIB). Un de cada tres euros que guanya una persona treballadora va a parar a les arques públiques. D'altra banda, durant les últimes dècades, els successius governs espanyols han reduït progressivament la càrrega impositiva dels capitals, fins i tot durant el període de crisi econòmica. L'impost de patrimoni va ser abolit per l'executiu de Zapatero, el 2008 i restablert durant el mateix mandat, el setembre de 2011, per bé que la riquesa mínima per estar-hi subjecte va passar dels 300.000 als

700.000 euros. El 2009, es va cedir la gestió de l'impost de successions (herències) a les comunitats autònomes. L'abril de l'any passat, Artur Mas gairebé el va fer desaparèixer amb el suport del PP. El 2007, José Luís Rodríguez Zapatero va rebaijar, d'un 35 a un 30%, l'impost de societats sobre les grans empreses -les que obtenen més d'un milió d'euros de beneficis- i d'un 30 a un 25% el de les petites i mitjanes, que van haver de pagar un altre 5% menys a partir de 2010. La càrrega fiscal al treball i el consum, en canvi, no ha parat de créixer. El 2010, Zapa-

tero ja va augmentar la tarifa general de l'IVA del 16 al 18% i la reduïda del 7 al 8%, fet que va despertar una encesa campanya d'oposició per part del PP. Poc després de guanyar les eleccions, però, el govern popular va apujar l'Impost de Renda de les Persones Físiques (IRPF) entre un 0,75 i un 7%.

La gran evasió

Més enllà de la política tributària, la classe alta i les grans empreses no paguen els impostos que els toca pagar, sobretot, per la pràctica d'evadir capitals estesa entre aquests

sectors. El Sindicat de Tècnics del Ministeri d'Hisenda (GESTHA) assegura que, a l'Estat espanyol, el frau fiscal ronda la xifra de 88.000 milions d'euros anuals. Mentre que les petites infraccions d'autònoms i professionals liberals només constitueixen un 10% del total evadit, el 72% dels capitals que s'escapen del control del fisc ho fan a mans de les empreses i les fortunes individuals més grans. En aquest sentit, els paradisos fiscals hi juguen un paper fonamental; 30 de les 35 empreses que cotitzen a l'IBEX hi són presents. Tanmateix, la gent rica i les

CANVI D'OPINIÓ

"La pujada d'impostos es profundament insolidària amb les classes mitjanes i treballadores"
MARIANO RAJOY, SETEMBRE DE 2009

"Promouré una campanya de rebel·lió contra la pujada de l'IVA"
ESPERANZA AGUIRRE, MARÇ DE 2010

"Apujar l'IVA és la clatellada del mal governant als seus compatriotes"
MARIANO RAJOY, MARÇ DE 2010

"Mai no s'ha sortit d'una crisi econòmica apujant els impostos"
DOLORES DE COSPEDAL, SETEMBRE DE 2011

"Apujar l'IVA duplicaria la caiguda de l'economia"
CRISTÓBAL MONTORO, GENER DE 2012

"Aquest govern no apujarà l'IVA"
SORAYA SÁENZ DE SANTAMARÍA, MARÇ DE 2012

> Hi ha alternatives

Per reduir el dèficit i aconseguir una distribució més gran de la riquesa, l'Estat es pot finançar augmentant els ingressos o reduint les despeses. Economistes com Juan Torres i Vicenç Navarro apunten que elevar la càrrega fiscal sobre les classes adinerades i les grans empreses seria la solució més efectiva. Algunes opcions factibles són recuperar els impostos de patrimoni i de successions o fixar un tribut sobre les grans fortunes -Sarkozy, insigne socialista, el va aplicar a França. Si existeix un IVA super reduït pels productes de primera necessitat, també es pot aplicar la mateixa lògica i crear un impost

més alt per als béns de luxe, un mercat que, enmig de la crisi, es troba en plena expansió. Segons el sindicat GESTHA, retornar el percentatge de l'impost de societats que paguen les grans empreses del 30% al 35% original comportaria l'ingrés de 13.900 milions d'euros l'any. La taxa sobre les transaccions financeres, sobretot les de caràcter especulatiu, és una vella reivindicació plantejada per Ignacio Ramonet el 1997. El combat contra el frau i l'establiment de convenis internacionals per acabar amb el problema dels paradisos fiscals serien polítiques indispensables per tirar endavant

l'economia. Reduir despesa no ha de significar retallar les partides socials. Hi ha sectors que es pregunten si cal que els privilegis fiscals de l'Església catòlica costin 6.000 milions anuals a l'Estat o que el Ministeri de Defensa s'hagi endeutat per 27.000 milions, 12.000 dels quals es van gastar en la compra de 87 avions de combat Eurofighter. Els aeroports buits o el fet que l'Estat espanyol sigui el tercer del món en quilòmetres de carreteres de gran capacitat després dels EUA i la Xina i el segon en línies ferroviàries d'alta velocitat són altres indicatius de la possibilitat d'una despesa més controlada.

> El mes d'abril, el ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro, ja va preveure un canvi en la "ponderació dels tributs" i Luís de Guindos, exdirectiu de Lehman Brothers i ministre d'Economia, es va desvincular de les negatives anteriors per anunciar un augment dels impostos sobre el consum de cara al 2013. Després del rescat bancari, però, els nous imperatius dels poders financers podrien obligar a accelerar l'entrada en vigor dels augmentos.

estirant del fil

corporacions tenen nombroses vies per fugir de la pressió d'Hisenda, moltes d'elles legals, com les més de 3.000 Societats d'Inversió en Capital Variable (SICAV) que hi ha a l'Estat, on 26.000 milions tributen a l'1%.

Rentadora tributària

Conscient de la situació, el govern de Mariano Rajoy va decidir adoptar mesures. En primer lloc, va reduir un 30% els recursos destinats a la lluita contra el frau. El plat fort, però, va arribar amb la declaració d'una amnistia fiscal. El Programa especial de regularització d'actius ocults va ser aprovat per decret el 30 de març i convalidat al Congrés el mes d'abril amb l'únic suport de CiU. Es tracta que "les persones titulars de béns que no es corresponguin amb les rendes declarades als impostos podran presentar una declaració per regularitzar la seva situació". En síntesi, que el diner negre es pot blanquejar a canvi d'un impost

El Programa especial de regularització d'actius ocults va ser convalidat al Congrés amb l'únic suport de CiU

d'entre el 8 i el 10%. És possible entregar diner d'origen indefinit en metàl·lic i convertir-lo en un capital perfectament legal per una quota modesta, ja que, a Alemanya, on es va dur a terme una política similar, el cost fiscal del blanqueig era del 46%. La idea del govern popular ja es troba a l'escriptori del Tribunal Constitucional. El PP pretenia recaptar 25.000 milions amb una iniciativa que, de moment, ha resultat un fracàs. Fins ara, les principals fortunes personals o empresarials no han fet ús del dispositiu i només

s'han fet 115 declaracions. Tot i així, s'ha notat una lleugera disminució del nombre de bitllets de 500 euros en circulació. Cal especificar que, dels 66.639 milions d'euros en paper moneda que hi ha a disposició avui dia, 48.876 estan impresos als exemplars de color fúcsia; en circulen 98 milions d'unitats.

Deute públic, deute privat

Amb la reforma *expres* de la Constitució, l'agost de 2011, PP i PSOE van establir que la reducció del dèficit i el pagament del deute eren la "prioritat absoluta" de l'Estat. Cal recordar que, al començament de la crisi, el 2007, l'Estat espanyol tenia superàvit pressupostari i un deute públic del 36% del PIB, dels més baixos de la UE. Ni el dèficit ni el deute de les diferents administracions van tenir res a veure amb la crisi financera, com afirma l'economista Vicenç Navarro: "No va ser el dèficit el que va crear la recessió, va ser la recessió la que va crear el dèficit". L'explosió de la bombolla immobiliària, autèntica causa del problema, va suposar un augment de l'atur, que ha reduït els ingressos per cotitzacions i ha fet créixer el volum de prestacions i ajudes. Això, juntament amb les injeccions de capital a la banca, ha fet que l'Estat gastés més. En conseqüència, el deute públic s'ha duplicat en cinc anys i ha arribat a un 72% del PIB, tot i que encara és inferior als de França o Alemanya.

L'endeutament de les administracions públiques, però, correspon tan sols a un 16% del total de 4 bilions d'euros que es reclamen a l'Estat espanyol. El problema principal és el deute privat i, més que res, la seva conversió en deute públic, ja que l'Estat és qui l'avalua davant els creditors. Els components més importants de la factura són els deutes de la banca (32%) i les empreses (31%) i, en menor mesura, de les famílies (21%). El deute privat, veritable motor de l'expansió econòmica, es va duplicar entre 2001 i

Francisco Camps i Carlos Fabra van inaugurar l'aeroport de Castelló sense avions

L'Estat espanyol és el segon del món en quilòmetres de línies ferroviàries d'alta velocitat

2008. Quan el PP va aprovar la llei del sòl, els bancs i les caixes es van embarcar a l'aventura del totxo, a través del crèdit a la promoció immobiliària. Es van construir més habitatges que a Alemanya, Itàlia i França juntes i, a la vegada, el preu que se'n demanava era dels més alts del món en relació al poder adquisitiu. Es va estimular que les famílies s'hipotequessin. Quan el miratge es va esvaïr, es va descobrir que la banca presentava un forat de 3 bilions en els anomenats *actius tòxics*, de difícil cobrament. La integració a la unió monetària, altrament, va aglutinar països amb polítiques fiscals i nivells de productivitat molt desiguals. Les empreses van recórrer a

l'oferta de crèdit barat per intentar competir amb la producció d'estats més rics com Alemanya i França, que van augmentar les seves exportacions cap als països del sud d'Europa. Importar més va desequilibrar la balança de pagaments de l'Estat. Així mateix, el mite del creixement econòmic basat en les infraestructures -TAV, aeroports, autopistes... i un frau fiscal elevat també van promoure l'endeutament públic.

Un 55% del deute públic de l'Estat espanyol està en mans de bancs i fons estrangers

Especulant amb el deute

Una de les funcions d'un banc central és facilitar crèdit a l'Estat quan ho necessita. El BCE té prohibit de fer-ho, amb l'argument de la contenció de la inflació. En canvi, entrega el capital a entitats financeres a un interès de l'1%, que, al seu torn, el presten als estats comprant-los bons a interessos d'entre el 4 i el 15%. És l'anomenat mercat secundari del deute, que està subjecte a l'especulació. Aquí, parlem dels *mercats* quan ens referim als bancs, les companyies d'assegurances i els fons d'inversió que compren i venen deute públic. Se'n demana un interès més alt en funció de si es pensa o

BALL DE XIFRES

PRODUCTE INTERIOR BRUT (PIB)
1 bilió
DEUTE TOTAL
4 bilions
DEUTE PÚBLIC ADMINISTRACIONS
774.500 milions
INGRESSOS DE L'ESTAT (ANUALS)
129.000 milions
FRAU FISCAL (ANUAL)
88.000 milions
RESCAT FINANCER
100.000 milions

Productes amb IVA superreduït (4%)

Pa, cereals, llegums, fruita, verdura, llet, ous, llibres, diaris, medicines, pròtesis, vehicles per a persones amb mobilitat reduïda

Productes amb IVA reduït (8%)

Altres aliments, transport, hostaleria, restauració, productes d'higiene personal (bolquers, compreses...)

> Caiguda del poder adquisitiu

Estat espanyol, juliol de 2012. El 24% de la població es troba a l'atur. El 22% viu en la pobresa. El col·lectiu més afectat per la falta de recursos són les criatures. Un 26% de la mainada creix en el si de famílies pobres i, només en tres anys, s'han duplicat les llars on totes les persones adultes estan a l'atur. El salari mínim s'ha congelat, la inflació no. S'han reallat les ajudes a la dependència i, l'any passat, es van desnonar 58.000 famílies, tot i que hi ha tres milions d'habitatges buits. La reforma laboral facilita l'acomiadament i la *flexibilitat salarial* a la

baixa. La reforma de les pensions rebaixa les prestacions i allarga l'edat de jubilació. S'instaura el copagament a la sanitat i s'apuja un 66% el preu de les matrícules universitàries. El preu de la llum ha augmentat un 70% en cinc anys i s'apujarà un 4% més aquest juliol. Un Estat on el 10% de la població atresora prop del 50% de la riquesa, on el 23% del PIB s'evapora dins l'economia submergida, té com a "prioritat absoluta", a l'hora de gestionar els pressupostos, el pagament de l'enorme deute que va contreure la banca en un festival de crèdit immobiliari. Edu-

cació, salut, recerca, cultura i cooperació... desmuntades. Un rescat bancari costarà 2.000 euros per habitant, tot i que es deu 400 més. Llavors, es pot decidir apujar els impostos dels productes de primera necessitat, que conformen el 60% del consum de les rendes baixes. L'Organització de Consumidors i Usuaris espanyola calcula que el cost de l'augment per una llar mitjana serà de 900 euros anuals. La història demostra que pujar el preu del pa mai no ha estat una política gaire útil a l'hora de mantenir no tan sols el govern, sinó l'estructura que el sustenta.

, impressions

Yves Julien · Membre de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute del país valencià
opinio@setmanaridirecta.info

Ja n'hi ha prou de demanar les molles

Cal enfrontar-se a la realitat: aquest sistema ens limita l'imaginari. Demanem (amb raó) un major pressupost per a educació, sanitat, investigació, solidaritat, etc. També acostumem a demanar que es retiri el darrer avenç del capital, ja sigui el retard de l'edat de jubilació, la privatització de serveis públics, les reformes laborals, les retallades en educació, sanitat, investigació, subvencions, etc. Però sempre estem a la defensiva, lluitant contra una mesura mentre se'n preparen deu més que limitaran encara més el nostre benestar. Hem de prendre consciència que totes aquestes mesures es troben en el mateix marc, el capitalisme, i que dins d'aquest cada reivindicació victoriosa només és temporal i s'aconsegueix a costa de les altres.

Així doncs, si el que limita l'horitzó és el capitalisme, la solució és clara: dinamitar aquest sistema. Descartant la solució violenta, ja que s'enfronta a l'estat on està més preparat, ens queda l'opció pacífica, més lenta però més efectiva, a través de la mobilització ciutadana. Però, per poder aconseguir aquesta mobilització, cal un horitzó emancipador, en oposició a matisos desitjables al sistema, però que només són pedaços que no el posen en perill. Aquí comparteixo propostes que em semblen respondre (de manera no exhaustiva) a aquest propòsit.

Si el que limita l'horitzó és el capitalisme, la solució és clara: dinamitar aquest sistema

Una primera manera de dinamitar aquest sistema és rebutjar el deute. Amb conseqüències immediates: ens alliberem de la tutela invasiva dels creditors i aconseguim recursos per a canviar la societat. Però, per alliberar-nos veritablement de la tutela de les finances, també fa falta dur als responsables del sobreendeutament de l'estat davant la justícia. L'autoria del deute és una eina perfecte per a tal objectiu, ja que permet exposar les circumstàncies de l'endeutament. A més, la major part del deute prové de rebaixes fiscals a grans empreses i persones adinerades, i d'agafar diners presats per a pagar antics deutes i

ADRIÀ GIMÉNEZ

interessos en augment. I tot, a canvi de mesures que van degradant el nivell de vida de la població. No hi ha dubte que una auditoria conclourà que la major part del deute de l'estat és il·legítima o odiosa.¹ Ens donarà arguments jurídics per al rebuig, amb el benefici addicional de poder dur a la presó les persones responsables de l'actual desastre.

Una altra manera de dinamitar aquest sistema és la convocatòria d'una assemblea constituent. La nostra constitució està corcada per la intrusió del capital a tots els nivells de l'estat. I la millor manera de tractar amb un marc corcat, és canviar el marc. Aquesta assemblea

constituent ha de ser representativa de la població que viu a l'estat, raó per la qual la meua preferència es dirigeix cap al sorteig de l'assemblea entre la població empadronada però, com totes les decisions d'aquest nou marc, s'haurà de prendre col·lectivament i no deixar-la en mans tècniques i especialistes. Un punt fonamental d'aquesta nova constitució ha de ser la garantia efectiva de la igualtat. I dic només igualtat ja que qualsevol mot addicional només limitaria el seu camp. Simplement, significa que qualsevol persona ha de tenir exactament els mateixos drets i deures que una altra persona, sigui quin sigui el seu origen, gènere,

ètnia, capacitat financera, càrrec de responsabilitat... Així, serà necessària l'educació en la igualtat que, òbviament, no podrà aconseguir-se fora de l'educació pública i gratuïta. Segons la mateixa lògica, la sanitat també haurà de ser pública i gratuïta, amb l'avantatge del que s'oblida el capitalisme, que és que emmalalteix menys en una societat on tothom té accés total a la sanitat.

Per a canviar el sistema, també hauré de canviar els nostres valors. I, com entre aquests valors, el millor dit, l'entrega voluntària i obligatòria de la força de treball, també hem de transformar el treball. Una manera de modificar

en profunditat el treball és el salari universal.² Aquest salari consisteix en una paga desvinculada completament de la feina efectuada, accessible a qualsevol persona (en general, a partir de certa edat). Es podria comparar a una pensió de jubilació (però permetent que les persones visquin bé, no com ara), sense haver de viure explotat durant les dècades anteriors. Això permetria viure a qualsevol persona, sigui quina sigui la manera que hagi triat per a ocupar el seu temps. També permetria l'eclosió de la creativitat de les persones, a través de tasques escollides per elles mateixes, que acostumen a ser molt més emancipadores que les hores dedicades al treball forçat en l'actual sistema. I, de pas, provocaria una reconsideració de les nostres necessitats reals, ja que poques persones estarien disposades a ocupar la seva vida amb activitats perjudicials per a la salut, per exemple. Aquest salari universal implica, òbviament, un salari màxim, considerant que, un cop cobertes les necessitats vitals (aigua, menjar, sostre, etc.), les necessitats financeres reals serien limitades.

Per a concloure, crec que el marc general d'un nou sistema s'ha de basar en el decreixement. Un decreixement no vist com una trista austeritat, sinó com un "socialisme golafre".³ On comparar les nostres riqueses és la base de la felicitat. El creixement és l'altre nom del capitalisme, on allò prioritari és que creixin els diners. Però vivim en un món finit, on la nostra influència sobre la natura ja s'ha tornat perjudicial per a la nostra supervivència. Llavors, hem de disminuir considerablement la nostra depredació de la natura, amb vistes a millorar les nostres interaccions socials, que no fan res més que minvar en aquest sistema. És vital reexaminar tant el nostre consum com la nostra manera de viure. I no només a nivell individual, sinó també a nivell col·lectiu i polític. No ens queda cap altra opció que compartir les possibilitats del nostre planeta amb tots els éssers vius i, a ser possible, aprofitant l'oportunitat per a millorar com a persones i com a societat.

NOTES:

1. Sobre les circumstàncies de l'endeutament, veure <http://patasarribavlc.blogspot.com.es/2011/10/portadani-gomez-olive-i-casas-odg-y.html>, i sobre l'endeutament de l'estat, veure <http://patasarribavlc.blogspot.com.es/2012/02/presupuestos-del-estado-espanol-y-deuda.html>.
2. Per a més detalls sobre el salari universal, veure: *L'enjeu des salaires*, Bernard Friot, Ed. La Dispute, 2012.
3. Per a més detalls sobre el "socialisme golafre", veure: *Le socialisme gourmand*, Paul Ariès, Ed. La Découverte, 2012.

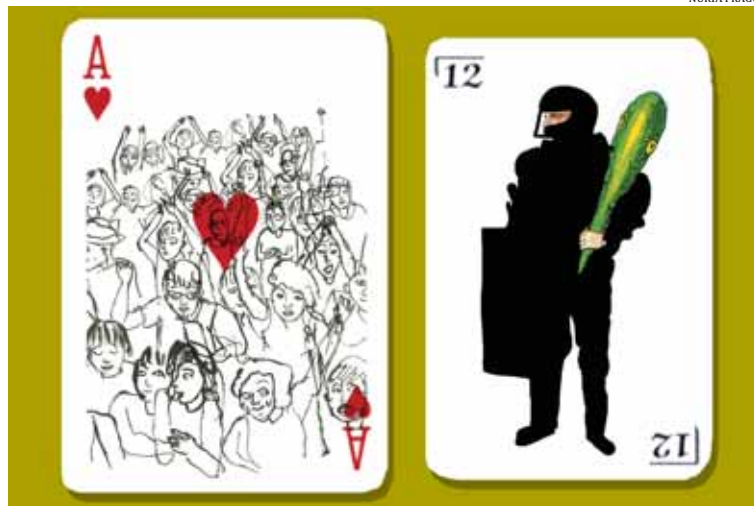
Josep Maria Royo Aspa · Investigador de l'Escola de Cultura de Pau de la UAB
opinio@setmanaridirecta.info

Imperatius ètics

El Jutjat d'Instrucció núm. 5 de Barcelona va decretar el passat 22 de juny la posada en llibertat d'Andreu. Darrera queden tres setmanes de mobilitzacions per a reclamar-ne la seva llibertat, empresonat arrel de la seva participació a un piquet de la vaga general del 29 de març al barri de Sants de Barcelona en defensa dels drets i llibertats de la ciutadania. Una manifestació a Sants, una altra a Tortosa i una marxa al centre de Barcelona, així com nombroses concentracions al llarg de tot el territori han estat les constants durant aquestes setmanes. Després dels primers moments d'eufòria i lògica alegria, momentània perquè el seu alliberament només és el primer pas d'un procés que es farà llarg i difícil, cal fer una petita parada per reflexionar entorn a la situació que estem vivint. Aquesta situació permet aquests tipus d'arbitrarietats com la que ha travessat l'Andreu amb total impunitat, i més de 100 persones només a Catalunya arrel de la vaga del 29 de març.

Una part de la societat és còmplice amb aquests governants per la seva connivència

Estem assistint a un període històric on l'Estat de dret, creat en un contracte entre la ciutadania i els governants, està passant a ser un Estat repressor al servei dels interessos d'una minoria que s'està enriquint a costa de la

NÚRIA FRAGO

majoria sense cap tipus de vergonya. Aquest Estat està fent cada cop més estreta la capacitat de la ciutadania per a expressar-se, tal i com assenyalava un article publicat a *El País* del 4 de juny, arrel de les accions d'aturada del metro de Madrid, en contra de les polítiques que se'ns estan imposant sense debat, com si no hi hagués alternativa, i de forma injusta i arbitrària. Els governants, davant les respostes que una part de la ciutadania mobilitzada en contra de les greus i impopulars decisions que estan duent a terme i que afecten el nostre present i futur, no només no reflexionen pel que fa a la idoneïtat d'aquestes mesures, com desitjaria aquesta ciutadania mobilitzada, sinó que a sobre el que fan és endurir les lleis i la resposta policial davant d'aquestes accions, en un procés de criminalització de la dissidència sense precedents des del període de la transició del franquisme. Cal

afegir que una part de la societat és còmplice amb aquests governants per la seva connivència, una altra part n'és còmplice pel seu silenci indiferent, i una altra part n'és còmplice perquè té por. El període actual molts l'anomenen *democràcia*, però, malauradament i veient els darrers esdeveniments i la impunitat amb què es cometem, l'hauríem d'anomenar més aviat *autocràcia*, on el poder es constitueix només des del grup que governa, i no des de la ciutadania en el seu conjunt, tal i com es defineix la democràcia.

Aquesta repressió sistemàtica només respon a un camí clarament dissenyat per aquesta autocràcia governant que ens vol abocar a dos alternatives: una, el silenciament de la dissidència i de la societat en general, davant de la por a les represàlies, com la que ha patit Andreu aquestes tres setmanes; una segona, la radicalització de la resposta ciutadana,

que contribueix a justificar davant una part de l'opinió pública i, sobretot, davant dels governants, una resposta cada cop més contundent, violenta i autoritària, en una perillosa espiral d'inimaginables conseqüències. És aquest el camí que com a societat volem? Fins a on estem disposats a arribar per a aturar-ho? Tanmateix, hi ha una tercera alternativa que és que molta més gent, davant d'aquesta impunitat i d'aquest segrest que estem vivint com a societat en mans d'aquesta classe política i econòmica, ja sigui per voluntat pròpia o bé forçades perquè aquestes retallades cada cop els afecten més, faci un pas endavant, prengui exemple i se sumi a la mobilització per defensar els drets que tants esforços han costat als nostres pares i mares i que volem deixar com a llegat per als nostres fills i filles. Esperem que l'esforç i la lluita diària d'alguns contribueixi a fer despertar a la resta. Andreu, ara ja hi som totes.

EN CALENT

"Hi ha moltes maneres de cremar la serra"

Eduard Benavent és brigadista de Castelló de Rugat

Sóc treballador d'una brigada d'extinció d'incendis forestals. La Generalitat Valenciana ha retallat de manera significativa el personal i el material per a l'extinció d'incendis i per a altres emergències. L'anomenat "canvi substancial de les condicions de treball" s'ha traduït en la no contractació de les brigades de reforç durant l'estiu allà on fes més falta; i suposa saltar-se de manera sistemàtica un

conveni que ens ha portat a molts anys de lluita. Hi ha gent treballant 24 hores ininterrompudes, posant en perill la seva vida.

La gent que treballem en aquesta feina no mos queixem; és la nostra feina. Però quan veus que la serra crema, la serra que ens ha vist créixer, i saps que, per culpa d'uns polítics ineptes que només volen eixir en les fotos, els incendis es fan gran grans i es posa en perill la

vida de tantes persones, t'agarren ganes d'anar a les Corts i botar-li foc. A veure qui apaga l'incendi.

Crec que és hora, per molts motius, que diguem a aquests polítics que ja està bé, que comencen a treballar per a la gent i no per als interessos seus i d'uns pocs privilegiats amb padrí. Quan vegeu imatges d'incendis forestals descontrolats, recordeu que hi ha moltes maneres de cremar la serra, i que no sols és responsable qui encén l'incendi. Un fort suport per a la gent que patix aquest infern. Sapigueu que nosaltres ens deixarem la pell per apagar-lo.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Jo confesso

Lluís Parera López-Grado,
Hospitalet de Llobregat

Ho confesso, soc un funcionari. Sí, un "privilegiat", que diu en Mas, cobro com a porter però faig tota mena de tasques (no em queixo, és més distret). La ciutadania creu que faig la compra en el temps de treball i que visc com un rei. En fi, no hi ha pitjor sord que aquell que no vol sentir. Ho confesso, sóc un funcionari de Justícia, venut pels sindicats (STAJ, CSIF, UGT, CCOO) a canvi de 19 alliberats (ells ho neguen, és clar, però tots sabem com va la cosa).

Però, fet i fet, tinc una feina fixa, no em puc queixar. Bé, si la tinc és després d'haver superat una -dura- oposició (sense punts, ni "endolls") i perquè, essent treballador públic, no hauria d'estar al caprici de qui mana en cada moment.

Però continuo sent un privilegiat. A més, blanc i d'aquest país. Em mereixo tots els mals: que em retallin el sou, que m'augmentin les hores, que em treguin la universitat, que m'apugin l'hipoteca, pagar per la sanitat, perdre tots els drets pels que tant van lluitar el meu avi, el meu pare i jo mateix. Mentrestant, l'església (que és el que resta de l'intent de Crist de portar-nos el paradís) m'insulta i recrimina perquè no tinc muller sinó marit. I, per a postres, no em deixeu morir tranquil·lament al llit, perquè llavors "no produiria", en tot cas m'hauria de tirar al metro o des d'un sisè. Quin altre camí deixo a la meua dignitat? Colla de lladres!

Eleccions a Mèxic, irregularitats i 'pura tranza'

María Ortuño, Barcelona

Dimenge 1 van tenir lloc les eleccions a Mèxic. El resultat preliminar donen la victòria a Peña Nieto (PRI) amb un 38% dels vots, seguit per López Obrador (PRD) amb un 32%. A escasses hores del tancament de les urnes, les denúncies sobre la irregularitat del procés s'han fet sentir per tot el país. Taules electorals que no van obrir per presumptes amenaces del narco, paperetes que es van acabar a poques hores de l'obertura d'urnes, una gran quantitat de vots nuls a causa de l'ús de llapis que s'esborraven a l'acte, agressions de priistes reportades a multitud de barris. Els poderosos amb els seus calés continuen demostrant-nos com la farsa electoral està feta a la seva mida. Peña Nieto, qui representa al partit que durant 70 anys va instaurar i consolidar un regim de corrupció i desigualtats a Mèxic, ha estat acusat d'haver invertit grans quantitats de diners de dubtosa procedència en la compra de vots. El procés repressiu d'Atenco o la recent burla al davant dels 131 estudiants son dos taques més al seu CV, ple d'ombres i acusacions. I la dignitat, una vegada més, empresonada.

. EDITORIAL

Impunitat, vergonya, fàstic

Un cop més, l'escena s'ha repetit. Contraçada com la nit i el dia, oficialment es parla de festa cívica en la celebració d'una victòria esportiva, mentre la crua realitat explica un aquellarre de violència ultra impune. Ja va passar el 2008: aleshores, Jordi Hereu parlava de "festa cívica" i, poc després, havia de reconèixer les destrosses més greus que mai s'hagin registrat arran d'una celebració similar. El 2012, l'escena s'ha repetit i ha estat pitjor. La violència física contra persones indefenses -particularment, població migrada- es va desfermar davant un ampli desplegament policial que ho veia tot i no feia res. Més enllà de l'exaltació espanyolista, la plaça d'Espanya de Barcelona va esdevenir un camp minat d'agressions impunes. Conegut militants ultradretans i neonazis

agredien, amb protecció oficial, tot allò que alimenta el seu odi: qualsevol diferència era objecte de la seva violència irracional. Cal dir-ho, doncs, pel seu nom: el diumenge a la nit, a Barcelona, hi havia violència de persecució, acompanyada d'una complicitat policial sòrdida i vergonyant: agents amb uniforme i de paisà no van oferir cap suport ni cap mena de defensa als ciutadans. En un Estat on la violència feixista ha causat més de 80 morts des del final de la dictadura, continua sent més fàcil perseguir les persones febles que no pas aturar el terror ultra. La lògica perversa, malaureadament, és la de sempre: a les clavegueres de l'Estat, només els preocupa la violència contra el sistema. La violència que el reprodueix, senzillament, és funcional als seus interessos. D'aquí la vergonya i el fàstic.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

La victòria dels miners és la nostra victòria

Manel Ros
directa@setmanaridirecta.info

els miners estan duent a combativa a l'Estat espanyol dels últims anys, per cert, gairebé tots ells afiliats a CCOO i UGT. La victòria dels miners seria una victòria contra les retallades. I al contrari, la derrota seria una victòria del govern i la dreta. A més, deixaria el camí lliure per, encara, més polítiques d'austeritat. Allò que s'està jugant en aquest vaga és la feina de milers de treballadors i de les persones que viuen d'aquesta feina a les conques mineres. Però, alhora, també ens estem jugant la confiança del sector més militant de la classe treballadora i, per tant, la confiança en el "lluitar serveix" de tota la classe treballadora en

general. Però no només per la classe treballadora; tots els sectors oprimits de la societat també s'hi veurien afectats. Thatcher, quan va acabar amb els miners el 1984, no només va atacar la resta de sectors organitzats de la classe

La victòria dels miners seria una victòria contra les retallades

treballadora, sinó que va aprovar la coneguda com a "Clàusula 28", que prohibia "la promoció" de l'homosexualitat a les escoles. El missatge del govern espanyol, a través del ministre d'Indústria, José Manuel Soria, és clar: "S'han de tancar tots els pous". És, sens dubte, un pols en tota regla. El

govern, amb la que li està caient a sobre, no te cap intenció de cedir. Amb els "homes de negre" a punt d'arribar i la credibilitat per terra, Rajoy sap que ha d'enviar el missatge clar a l'eurozona i la troika que qualsevol revolta domèstica serà controlada. Però la realitat és que la posició del govern espanyol, més enllà del seu *órdago*, és débil i els miners han d'aprofitar-ho. La solidaritat que estan rebent per tot l'estat està sent crucial, i cal continuar la fent accions de suport l'11 de juliol quan la marxa negra arribi a Madrid. El govern pot aguantar la lluita radical dels miners durant molt de temps, com va demostrar Thatcher. Però si se li obrissin altres fronts, el que avui és pedra demà podria ser pols. L'eslògan "Unim les lluites" pren més sentit cada dia que passa.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana donem la benvinguda a l'Andreu, que ja ens l'han tornat -i tot sencer- i seguim treballant en la millora de la nostra organització. D'una banda treballem en millorar l'eficàcia de les assemblees a partir del llibre 'Metodologia assemblearia' i de l'altra estem explorant les diferents eines de treball en línia que ens ofereixen les noves tecnologies d'internet. A part d'això, el calor ja està afectant als nostres ordenadors. El de la coordinació de web ha mort sobtadament i el de maquetació pateix fallades constants. Així que aprofitem per recordar que sempre necessitem nous equips informàtics. També aprofitem per recordar que seguim buscant persones que vulguin integrar-se en la nova àrea de vídeo de la web de la DIRECTA. Finalment voldríem publicar i agrair aquest rodolí que ens ha escrit un col·laborador preocupat per haver enviat molt tard les seves tasques. Fins la setmana que ve. Salut!

Us demano mil perdons
"no tornarà a passar", us diria...
però sé de bones fonts,
que segur que us mentiria.

La Directa és això,
dormir poc, cagar-te en tot...
tenui en compte, però
que al poder això li fot!

Perquè som gent divertida:
l'humor és nostre aliat.
Us desitjo molta vida
i que aneu a dormir aviat!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego n.º 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLIÇÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONÈIXEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il.lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galf i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

El govern escanya les ONGD catalanes | PÀG. 9

Agressions neonazis a la plaça d'Espanya | PÀGS. 10 i 11

L'Eixample reclama un equipament a l'espai Germanetes | PÀG. 12

PAÍS VALENCIÀ · LA MANCA DE RECURSOS PER LLUITAR CONTRA EL FOC VA FER QUE 48.583 HECTÀREES FOREN VÍCTIMES DE LES FLAMES

Jugant amb foc: retallades que maten

El pressupost d'enguany dedicat a la prevenció i l'extinció d'incendis s'ha reduït un 13,6%, una retallada que suposa quinze milions d'euros menys que l'exercici anterior

Ingrid Lafita
horta@setmanaridirecta.info

Un país en flames i, oficialment, tres responsables. A Requena, la jutgessa va acordar llibertat provisional per als detinguts a Cortes de Pallars (Vall d'Aiora), que van quedar imputats en una causa oberta per incendi forestal per imprudència. El detingut a Andilla (Els Serrans) també va quedar en llibertat provisional, imputat per un delictes d'incendi forestal per imprudència greu, amb l'obligació de comparèixer dues voltes al mes als jutjats de Llíria. La feina de dos treballadors que muntaven unes plaques solars al sostre d'una casa enmig del camp seria l'origen de l'incendi a Cortes de Pallars. En el cas del foc iniciat a Andilla, el presumpte autor estava cremant restolls a la seua finca quan se li descontrolaren les flames. En principi, els dos incendis que devoren el País Valencià són fruit d'una negligència ciutadana. Tanmateix, s'han aixecat moltes veus que han assenyalat un tercer culpable: la Generalitat.

Al País Valencià, les polítiques contràries a la conservació del territori no són noves d'enguany

Les retallades del Consell arriben al pressupost dedicat a la prevenció i l'extinció d'incendis, que aquest any s'ha reduït un 13,6%, cosa que suposa quinze milions menys que els que es van rebre a l'exercici anterior i l'eliminació de 200 llocs de treball. Però les polítiques contràries a la conservació del terri-

Una imatge del terme municipal de les Alcubles (València) després de l'incendi

tori no són noves d'enguany. Si bé l'última retallada és la que ha tingut més ressò, ja el 2010, representants sindicals del cos de bombers valencià declaraven: "Treballem amb uniformes, cascos i vehicles caducats perquè el conseller (Serafin Castellano, titular de Governació des de 2007) diu que no hi ha diners i ara veiem com el nostre pressupost es destina a altres esdeveniments". Es referien al finançament de la Fundación V Encuentro Mundial de las Familias, creada per organitzar la

visita del Papa de l'any 2006. El 17 d'agost de 2010, quan es feren públiques les modificacions pressupostàries del semestre, sortí a la llum que el Consell havia desviat 2,5 milions del programa d'Emergències, Protecció Civil i Extinció d'Incendis cap a la fundació. A sobre, la partida ja havia minvat un 7,4% eixe any.

En l'actualitat, la situació no és massa diferent: el Consell continua retallant, mentre destina diners a d'altres projectes. Segons la llei de pressupostos de la Generalitat per a

l'exercici 2011, a la Ciutat de la Llum, li corresponen 19.000.000 d'euros; en el cas de l'Aeroport de Castelló, que encara no dona servei, s'hi destinen 65.000.000 d'euros. Però, com a símbol clau del malbaratament, tenim la despesa pública en el circuit de Fórmula 1: presoner de l'herència de Camps, el Consell paga un cànon de disset milions d'euros cada any. A més, al llarg de 2012, ja s'han destinat 41 milions d'euros per cobrir un deute amb Valmor Sports, formada per Jorge Martínez Aspar, Ban-

caixa i el propietari del Villarreal CF i Pamesa, Fernando Roig (germà de Juan Roig, president de Mercadona). El Consell comprà aquesta firma, que és qui tenia els drets per organitzar el premi, el mes de desembre.

La manca de recursos per lluitar contra el foc va fer que, el dilluns per la vesprada, 48.583 hectàrees ja foren víctimes de les flames. Juan José Lázaro, bomber, denunciava davant les càmeres de la televisió

Continua a la pàgina següent >>>

, així està el pati

>>> Ve de la pàgina anterior

pública valenciana: “Està tot abandonat. Aquest any, tot el que gastaran en aquest incendi costarà més que si hagueren estat deu, dotze o quinze anys fent tallafocs”. Els alcaldes de Iàtova, les Alcubles i Andilla també mostraven la seua indignació i parlaven de la falta de neteja del bosc com a culpable de la magnitud dels incendis, a més de preguntar-se si hi ha hagut prou mitjans i efectius treballant en les tasques d'extinció. La precarietat és tan gran que la vesprada del diumenge 1 de juliol, la policia local de Carlet va fer una crida al veïnat perquè portara motoserres, ja que no disposaven de material suficient.

A més de vora 50.000 hectàrees carbonitzades i els conseqüents danys naturals, el dilluns 2 de juliol, l'incendi es va cobrar la primera víctima humana a la zona de Cortes de Pallars. A la vesprada, dos helicòpters es van estavellar mentre feien tasques d'extinció. En el cas del segon sinistre, trobaren el pilot i el copilot conscients, però el pilot del primer helicòpter no tingué la mateixa sort. Al llarg de la vesprada i nit de dilluns, un equip de bussejadors va buscar el seu cos dins les aigües del pantà de Forata (Iàtova) sense resultats. Així, oficialment, es va qualificar de “desaparició”, però la delegació del govern a l'Aragó ja parlava de mort, un extrem que es va confirmar l'endemà. Una mort que, com els incendis, es relaciona amb les retallades, que comporten moltes hores de treball sense descans, condicions extremes i dotacions tècniques i humanes que s'han demostrat insuficients per lluitar contra el foc.

> L'abocador de Dos Aigües, una polèmica envoltada de flames

Un dels temors més grans durant l'incendi va ser que les flames arribessen a l'abocador de Dos Aigües, situat al paratge de Los Charcos (sobre la presa d'aigua potable de València) i declarat il·legal l'any 2004 pel Tribunal Superior de Justícia, una sentència ratificada el 2009 pel Tribunal Suprem espanyol. L'any 1998, el Consell va atorgar la llicència pertinent a Proficer Sedimentos, l'UTE, formada per Fomento de Construcciones y Contratas (FCC) i a la Sociedad de Agricultores de la Vega (SAV), i l'abocador rep escombres de tota l'àrea metropolitana de València, encara hui, quan fa tres anys que va ser declarat il·legal. Es calcula que, entre 1998 i 2009, hauria rebut vora catorze milions de tones de residus urbans. MIQUEL RAMOS

GERMÁN CABALLERO

GERMÁN CABALLERO

Els alcaldes de Iàtova, Les Alcubles i Andilla van parlar de la falta de neteja del bosc com a culpable de la magnitud dels incendis

MARIADO HINOJOSA VEÏNA DE DOS AIGÜES

“La Guàrdia Civil va enderrocar la porta d'habitatges per treure les veïnes per la força”

“El poble es va desallotjar dijous entre les nou i les deu de la nit. L'abocador, sobre el qual hi ha una llarga polèmica, s'havia desallotjat cinc hores abans. Vam viure escenes molt tenses amb les forces de seguretat, ja que

molts veïns i veïnes es negaven a abandonar sa casa i el poble. Hi ha diversos denunciats, la majoria majors de 60 anys, per desobediència, després de viure situacions inèdites com l'entrada forçada en habitatges després d'enderrocar la porta per treu-

re'n els veïns. En tornar el dissabte a la vesprada, havent de mostrar el DNI a la Guàrdia Civil, el paisatge era dantesc. Nombrós animals, sobretot cabres salvatges, que abunden a la Foia de Bunyol gràcies a la recuperació progressiva posterior a l'in-

cendi dels 90, restaven calcinades pels voltants de les cases. Segons alguns operaris de l'UME, s'hagués pogut salvar molt més, però, quan demanaven més efectius, els deien que no n'hi havia més i que la zona no era ‘prioritària’”. M.R.

JAUME ENGUIX UNITAT DE BRIGADES D'EMERGÈNCIA (UBE)

“De ser unes 400 persones durant l'hivern i 1.100 a l'estiu, hem passat a només 500 persones a l'estiu”

“Vaig ser mobilitzat el dissabte a les 11 del matí a la zona d'El Oro (Cortes de Pallars) ja controlada, però, ben aprop, a la serra d'Artès, el foc s'estava agafant fort i ens van reubicar dalt de l'UME -en un flanc de l'incendi d'uns 500 metres- a tres persones (normal-

ment som cinc), juntament amb voluntaris i civils d'Aiora, que feien el que podien. Demanàvem mitjans aeris però se'ns van negar, ens deien que no podien fer res. Les autobombes no es podien carregar amb immediatesa perquè, primer, una va rebentar i, després, el terreny ens impedia

accedir-hi fàcilment, a més del fet que n'hi havia poques. En poc temps, ens vam veure atrapats en un barranc enmig del foc i ens mancava aigua tota l'estona. Tot i tenir l'ajut de mitjans d'altres territoris, no donaven l'abast. Els mitjans aeris començaren a aparèixer molt a poc a poc. La manca

de neteja de la muntanya era evident, no hi havia hagut un pla de prevenció efectiu i el personal s'ha reduït considerablement. De ser unes 400 persones durant l'hivern i 1.100 a l'estiu, hem passat a només 500 persones a l'estiu. S'ha cremat prou més del que es diu oficialment”. M.R.

LUÍS CERRILLO PORTAVEU D'ECOLOGISTES EN ACCIÓ A VALÈNCIA

“Cal assenyalar els responsables polítics per no haver fet una política preventiva com calia”

“La magnitud de l'incendi ha sigut conseqüència de no haver fet una bona política de prevenció, és a dir, una neteja de l'entorn durant l'hivern, per evitar l'acumulació de branques i matolls que han servit com a combustible i que han ajudat a propagar el foc. A banda, les

retallades de la Generalitat en mitjans d'extinció han estat una mancança que s'ha notat en la capacitat de resposta i l'eficiència dels recursos. A més, l'any sec que hem patit i les altes temperatures han afavorit l'incendi. S'ha perdut una gran quantitat de terreny amb un altíssim valor e-

cològic i paisatgístic, un dels pulmons verds de València, que tardarà més de 50 anys a recuperar-se. A la zona, hi havia moltes activitats pels xiquets, albergs i cases rurals que oferien moltes activitats per interactuar amb la natura. També és una catàstrofe per la fauna, que encara no se

sap en quina mesura ha quedat afectada. Cal assenyalar els responsables polítics per no haver fet una política preventiva com calia. Ara cal una repoblació eficient i lògica, amb plantes autòctones, així com un condicionament per no perdre el sòl forestal”. M.R.

CATALUNYA · LES ONGD OCUPEN L'AGÈNCIA CATALANA DE COOPERACIÓ PER DENUNCIAR IMPAGAMENTS

El govern porta les ONGD a una situació de fallida forçada

Montse Santolino

redaccio@setmanaridirecta.info

La Federació Catalana d'ONGD (FCONGD) va presentar, el dimecres 27 de juny, el II Informe sobre la cooperació catalana 2006-2012 en un debat amb les representants dels partits polítics majoritaris. Tots ells, inclòs el PP i CiU, responsables de les retallades més importants que es recorden en els pressupostos de cooperació, van insistir que continuaven compromesos amb el 0,7% i els països empobrits. El matí següent, la mateixa FCONGD va liderar una protesta que va acabar amb l'ocupació, durant catorze hores, de la seu de l'Agència Catalana de Cooperació (ACCD), ubicada a la Via Laietana de Barcelona. A les quatre de la matinada del divendres, un centenar d'antidisturbis van desallotjar les 30 persones que donaven suport a la protesta al carrer i les 30 que mantenien la tancada.

El govern acumula un deute de quinze milions d'euros amb les ONGD des de fa dos anys

L'acció s'havia iniciat amb la presentació de 50 instàncies per part de diferents ONGD afectades per l'impagament de subvencions des de fa almenys dos anys, on comunicaven al govern l'aturada dels projectes als països empobrits que havia aprovat l'executiu. Entre les iniciatives que se suspendran, hi ha infraestructures d'aigües a Moçambic, projectes de producció sostenible a la selva boliviana o de defensa dels drets humans a Palestina. La FCONGD està recollint i enviant al president Mas cartes i vídeos arribats de mig món amb les queixes de les víctimes més invisibles i vulnerables de les retallades.

Tot i la important inversió en cooperació del govern tripartit, l'informe de la FCONGD afirma que "ha faltat visió per consolidar, en temps de bonança, una política de cooperació que hagués permès sostenir-la en una conjuntura desfavorable com l'actual". La cooperació es va quedar en una política menor "perquè no va traspasar les barreres de la parcel·lació de la gestió política". Pel que fa al govern actual, la FCONGD parla d'un "desmantellament" de la cooperació que no només és atribuïble a causes econòmiques. La cooperació ha assumit la major part de la retallada d'Exteriors i en percentat-

Trenta persones membres de diverses ONGD van ocupar l'Agència Catalana de Cooperació el 28 de juny

ROBERT BONET

El desallotjament el van dur a terme un centenar d'antidisturbis dels ARRO

LINO DE VALLIER

ges molt més grans que qualsevol altre departament: el pressupost s'ha reduït un 83% en dos anys; només la Direcció General de Publicacions ha estat objecte de retallades proporcionalment més grans.

A més de les retallades i com a cop de gràcia final, el govern acumula un deute amb les ONGD de -com a mínim- quinze milions d'euros des de fa dos anys. El director de l'ACCD, Carles Llorens, en una entrevista als *Matins de TV3*, no va ser capaç de concretar la xifra exacta. Les representants de les ONGD parlen de col·lapse tècnic i econòmic de la pròpia agència de cooperació per la reducció de pressupostos a uns nivells per sota dels deutes assolits i de destrucció intencionada del tei-

xit associatiu. Segons el president de la FCONGD, Francesc Mateu, el diàleg ha estat impossible perquè, durant mesos, la resposta de la direcció de cooperació ha estat sempre la mateixa: "Quan hi hagi diners, ja pagarem; i l'abandonament de la cooperació per part d'aquest govern no té cost polític".

Com s'arriba a aquesta situació?

Segons les portaveus de la FCONGD, les últimes retallades -molt desmesurades- no només demostren una visió miope de les relacions internacionals, sinó l'atac frontal a un model de cooperació construït al llarg dels anys. Aquest model "fuig de la caritat i l'amateurisme i orienta els seus esforços a les transfor-

macions socials reals, per via de l'apoderament i l'autogestió dels pobles i les comunitats que s'acompanyen als països empobrits". Tota l'activitat de conscienciació, lobby i pressió política al Nord és un element central perquè acompanya l'acció de denúncia de les causes sistèmiques de la pobresa i la desigualtat al territori. La FCONGD i altres coordinadores d'ONG han treballat perquè els partits assumissin aquest enfocament i el convertissin en l'eix de la política pública de cooperació.

El bloc de Carles Llorens, director de l'ACCD, però, no parla de cooperació. Sense experiència prèvia, la seva ofensiva contra les ONG va ser, primer de tot i només prendre pos-

> El 50% de les ONGD tenen problemes de liquiditat

El sector passa per un moment crític i perd múscul des de 2008. De les 90 ONGD de la FCONGD, la meitat tenen problemes de liquiditat, han reduït pressupost i personal. Molts ERTO estan pendents dels pagaments de la Generalitat, però, si arriben, la feina només durarà mentre s'executen els projectes pendents. Les portaveus de la FCONGD veuen una intenció clara d'acabar amb les ONG més crítiques amb les polítiques econòmiques neoliberals i les retallades. Les últimes declaracions del director de Cooperació apel·lant a una mena de darwinisme associatiu -només se salvaran les més preparades i més disposades a acceptar patrocinis- fan intuir, també, un intent de trencar la cohesió demostrada fins ara pel sector, "recorda massa a episodis passats, quan el govern del PP va trencar la Coordinadora Estatal d'ONGD".

sessió, de discurs, acusant-les d'haver estat un sector que havia crescut massa i de la seva "excessiva" dependència pública. Les fonts consultades es debaten entre la gent que considera que no té ni l'interès ni els coneixements necessaris per liderar aquesta àrea i la que pensa que té un encàrrec clar del govern de deixar-la en la seva mínima expressió.

Mentre el president Mas viatja per Europa i els Estats Units presentant Catalunya com "el Nord del Sud", la FCONGD li retreu el fet d'haver posat al capdavant de la cooperació un polític que recomanava a Zapatero "posar la política exterior i tota la diplomàcia al servei de les empreses". Francesc Mateu apunta que el debat sobre la necessitat d'internacionalització de Catalunya per al seu reconeixement com a nació no pot deixar de banda els països empobrits ni deixar-los a càrrec dels interessos empresarials: "La idea que les empreses catalanes, amb profusió d'expedients de regulació temporal d'ocupació i acomiadaments, posaran per cooperació el que no posa el govern és un brindis al sol i, en qualsevol cas, caldrà veure les condicions que hi posen".

, així està el pati

BARCELONA • ELS ATACS RACISTES DE LA PLAÇA D'ESPANYA ES VAN PRODUIR DAVANT LA INACCIÓ POLICIAL

Un grup de neonazis agredeix migrants durant la celebració de l'Eurocopa

Manu Simarro

redaccio@setmanaridirecta.info

“Les celebracions per la victòria de la selecció espanyola es van desenvolupar a Barcelona gairebé sense incidents”. La majoria de mitjans de comunicació van explicar així -al dictat dels Mossos d'Esquadra- la celebració a Barcelona del triomf de *La Roja* a l'Eurocopa de futbol. La realitat, tanmateix, parla d'una altra cosa. L'1 de juliol, la plaça d'Espanya va esdevenir un autèntic camp d'impunitat, on grups feixistes van preferir crits neonazis i agressions racistes a llauiners i part de l'afició -tota d'origen migrant- que celebraven la victòria de la selecció. Agents de paisà i de les divisions d'informació dels Mossos i de la Guàrdia Urbana van presenciar, impassibles, la pràctica totalitat d'agressions, però, tot i així, no van fer res per evitar-ho. Només quan alguns aficionats van començar a llançar ampolles contra la premsa o la policia, el cap de l'operatiu va ordenar la intervenció policial. Va ser aleshores quan agents de la Brigada Mòbil (BRIMO) van identificar i escorcollar dos dels principals agressors. Acte seguit, els van deixar en llibertat. Els feixistes també es van deixar veure a Manlleu, on van lluir banderes espanyoles amb l'àliga bicèfala, o a Badalona, on van incendiar la façana de la seu castellera de la ciutat.

Agressions al crit de 'Sieg heil'

Els grups de feixistes van ser els més puntuals i, alguns d'ells, els primers que van tirar a terra les tanques que envoltaven el perímetre del conjunt monumental que presideix la plaça d'Espanya. De seguida, es van enfilar a la font i hi van encendre bengales. En tot moment, van lluir emblemes i banderes feixistes com la creu llorejada de Sant Ferran, l'àguila de Sant Joan, la creu de la Borgonya -usada per la branca tradicionalista del carlisme-, l'esvàstica nazi o el jou i les fletxes -símbol de la Falange. El grup més actiu durant les agressions estava encapçalat per un noi alt i prim que duia una bandera espanyola lligada al coll (com si fos una capa) i que anava sense samarreta i per uns altres nois que duïen una samarreta negra amb el dibuix d'un rotlle de paper higiènic, dins el qual es llegia la paraula *Democracy*. Segons ha pogut saber aquest setmanari, el noi alt i prim és un veí de Santa Coloma de Gramenet que respon a les inicials D.T. Aquest setmanari va comptabilitzar fins a deu agressions de caràcter racista que, tot i ser encapçalades per D.T. i els seus sequaços,

JORDI BORRÀS

Els grups feixistes es van fer forts a un dels murs de la font de la plaça d'Espanya. Des d'aquesta posició escollien les víctimes de les agressions racistes

eren aclamades i aplaudides per altres aficionats, que ballaven al voltant dels agredits -alguns d'ells atordits al terra- al crit de “*Yo soy español, español, español*” o “*No son españoles, son maricones*”. Els neonazis es van apropiari d'un dels murs del monument i no deixaven pujar ningú que no volguessin. Així, la primera agressió es va produir quan una família catalana d'origen sirí -amb canalla- va intentar pujar al mur. El grup de neonazis la va fer fora a empentes, al crit de “*Vete a tu país*”. Davant el rebuig de la família, els neonazis entonaven el *Sieg heil* (visca la victòria, en alemany). “Ha estat per racisme”, explicava el pare de família a la DIRECTA. I afegia: “Portem 30 anys en aquest país i som tan espanyols com ells”. *Sieg heil* és una proclama nazi, encunyada pel ministre de propaganda del Tercer Reich Joseph Goebbels, que s'utilitzava en esdeveniments massius com a arenga. Ja al segle XXI, els neonazis continuen fent-ne ús com a proclama, però, sobretot, per intimidar les seves víctimes.

Llauners, dones amb vel i vehicles

Embravits amb l'èxit de la primera agressió, els grups de neonazis van començar a buscar objectius de forma activa discriminant pel color de pell. La segona víctima va ser un

llauner que duia una samarreta del Barça. Va rebre un cop a la part anterior del cap que li va obrir un trauc que rajava sang abundantment. Marejat, va començar a buscar unes ulleres per la gespa amb l'ajuda d'algunes persones. Tanmateix, de seguida van baixar més neonazis del monument i van començar a donar-li puntades de peu, fins que el van

Els Mossos van identificar i escorcollar un dels principals agressors i, tot seguit, el van deixar en llibertat

deixar estabornit a terra. Aixecant-se com va poder, el llauner va marxar corrent i cercant ajuda. Una patrulla de dos guàrdies urbans, que s'ho miraven de lluny, li van indicar que havia d'anar a l'ambulància del Servei d'Emergències Mèdiques (SEM), on finalment va ser atès.

Des d'aleshores, les corredisses van ser habituals durant la nit. Cada vegada que els neonazis localitzaven un llauner, anaven contra ell i la resta corrien espordits. Algunes

persones, preocupades, els deien que marxessin: “*Són molts, són nazis, marxeu*”. Un home d'origen pakistanès i d'edat avançada se'n va adreçar tot preguntant-se: “*Jo no més veng cervesa. Per què em peguen a mi?*”, després que el grup l'expulsés a empentes. Un altre llauner va ser enxampat per D.T. quan fugia de les agressions dels neonazis corrent per la Gran Via, direcció Llobregat. D.T. el va tombar a terra i un altre neonazi que l'acompanyava va clavar-li una puntada de peu a l'estómac. Tres dones magribines amb vel també van ser víctimes de l'odi racial i van haver de marxar de la plaça a pas ràpid davant els insults del grup neonazi, que cada cop que aconseguia expulsar algú es felicitava entre abraçades, riallades i crits de “*¡Limpieza, limpieza!*”. El nivell etílic anava *in crescendo* a mesura que avançava la nit. Al principi, els vehicles que passaven fent sonar els clàxons eren aclamats per la multitud. Tanmateix, quan la majoria de l'afició ja havia marxat, els grups feixistes van començar a aturar els cotxes i a picar sobre els capós i els xassís. La pitjor part se la va endur una furgoneta blanca, plena de persones d'origen magribí, una de les quals feia onejar una bandera espanyola per la finestra. El grup la va rodejar i va intentar tom-

bar-la, mentre d'altres aficionats s'ajupien a terra per agafar llaunes, pedres i ampolles, que després usaven com a projectils contra el passatge. Finalment, el conductor va poder sortir disparat, amb el motor revolucionat al màxim, en direcció a l'avinguda del Paral·lel.

Passivitat policial

Les agressions es van produir amb una impunitat total. Els agressors van actuar sense cap impediment durant tota la celebració, tot i que la plaça estava plena de furgonetes policials dels Mossos: BRIMO i Àrees de Reforç de Recursos Operatius (ARRO), així com la Unitat Nocturna Operativa Centralitzada (UNOC) de la Guàrdia Urbana. A més, repartits pel perímetre i a l'interior de tota la plaça, hi havia agents de paisà de les divisions d'informació de tots dos cossos, que constantment informaven el Centre de Coordinació del curs dels esdeveniments. En algunes ocasions, les carreres darrere migrants van crear grups d'agents de paisà, que s'ho miraven tot amb les mans a les butxaques, si bé amb certa cara de preocupació pels alts nivells de violència. L'atenció policial es va incrementar en dos moments. El primer, quan els neonazis es van embranchar en una baralla amb un grup

, així està el pati

FOTOGRAFIES: JORDI BORRÀS / FACEBOOK

AGRESSIONS IMPUNES

A la primera fotografia (esquerra), un grup de neonazis (liderat per D.T.) insulta i amenaça dos migrants que celebraven la victòria de la selecció espanyola a l'Eurocopa. A la segona (centre), un neonazi (amb una bufanda que li tapa el rostre) dona una puntada de peu a un dels migrants. A la tercera, altres neonazis se sumen a l'agressió i els dos nois migrants han de fugir de la zona.

de nois, un dels quals era de pell fosca i duia trenes. El noi, que duia una samarreta del Barça, va marxar esbufegant i cridant: "Que en vingui un de sol, no tots els pelats junts. Covards! Tinc la pell neta, pallasos!". Alguns dels agents de paisà van fer l'intent d'intervenir, però, finalment, van optar per la inacció. El segon moment es va produir quan quedaven pocs centenars de persones a la plaça. D.T. i tres nois més van sortir corrent darrere dos nois d'origen sud-americà, donant-los puntades de peu i fent la salutació nazi. Aleshores, les furgonetes de la BRIMO van avançar uns metres amb les sirenes enceses, fet que va provocar que molts d'ells comencesin a córrer. L'avançament de la línia policial va fer marxar alguns dels agressors, tot i que la majoria encara van romandre a la plaça.

D.T.: identificat, escorcollat i alliberat

Finalment, davant el llançament d'ampolles a la premsa i els vehicles policials, la policia va decidir intervenir. Els antidisturbis van pentinar la zona en direcció Llobregat i van disparar algunes salves quan una part de l'afició va tombar contenidors a la calçada de la Gran Via. La policia només va fer una detenció, i va identificar alguns grups que es dispersaven pel barri de Sants. Un d'ells, a l'encreuament entre el carrer de la Creu Coberta i el carrer Consell de Cent, era el de D.T. i dos nois més que l'acompanyaven, un dels quals havia participat a la majoria d'agressions. Els efectius antidisturbis, indicats per agents de la Divisió Central d'Informació i l'Inspector de la Brigada Mòbil Manel Hermida, van identificar i escorcollar els tres nois i, tot seguit, els van deixar en llibertat. Aleshores, D.T. va seure en un banc, alleujat i amb un somriure als llavis, com si hagués fet la missió de la seva vida. L'endemà, els Mossos van assegurar a tots els mitjans que els incidents havien estat fets aïllats sense importància i no van fer cap declaració oficial sobre l'operatiu. El SEM, per la seva banda, va assegurar que, a tota la ciutat de Barcelona, només havia atès deu persones per intoxicacions etíliques i contusions lleus durant tota la nit.

BARCELONA · ALBERTO SÁNCHEZ, REGIDOR DE L'HOSPITALET DE LLOBREGAT, VA FER LA SALUTACIÓ NAZI**Regidors de PxC i membres del Casal Tramuntana entre els aficionats feixistes**

Bertran Cazorla
redaccio@setmanaridirecta.info

Ni desconeguts ni anònims: entre el grup d'ultres que va aprofitar la celebració futbolística a la plaça d'Espanya el diumenge 1 de juliol per exhibir la seva simpatia vers el feixisme i el nazisme, hi havia alguns dels cabdills que han liderat la recent expansió ultradretana als carrers i als ajuntaments metropolitans. Hi van acudir diversos membres del casal neofeixista obert al Clot el mes de gener sota el nom de Casal Tramuntana i també tres dels regidors que va obtenir Plataforma per Catalunya (PxC) després de fer el salt a l'entorn barceloní a les darreres eleccions municipals, seguint una estratègia que el líder de la formació Josep Anglada va delatar fa anys davant d'una càmera oculta quan va dir: "A Vic i a Catalunya no ens interessa relacionar-nos amb tot allò que sigui el franquisme, la bandera espanyola, l'àguila... Jo ho duc al

Dos dels regidors de PxC van ser sancionats fa dues setmanes per incitar al racisme i l'odi a l'esport

cor, però políticament no ens interessa". Aliens a la consigna, el diumenge, els dos membres del grup municipal de PxC a l'Hospitalet de Llobregat (Daniel Ordóñez i Alberto Sánchez) i el portaveu a Santa Coloma de Gramenet (Juan Gómez) van ser alguns dels ultres -molts d'ells amb antecedents policials i judicials- que es van envoltar d'aquesta parafernàlia.

El regidor de PxC Alberto Sánchez (amb barret) fa la salutació feixista

Juan Gómez (amb les mans a la cintura), Daniel Ordóñez (d'esquenes i de negre) i Alberto Sánchez (amb barret) saluden aficionats que porten una bandera nazi

És el cas de Sánchez i Gómez, que van ser multats amb 3.000 euros per cap fa tan sols dues setmanes per, precisament, incitar al racisme i l'odi a l'esport arran d'una protesta islamòfoba en un partit de Copa del Rei el novembre passat, motiu pel qual van ser expulsats de l'estadi de Bellvitge on es disputava l'enfrontament entre l'Hospitalet i el Barça.

Set mesos després, Sánchez va ser un dels protagonistes de la celebració ultra del triomf d'Espanya a l'Eurocopa: l'exmili-

tar no va dubtar a pujar a la font, envoltar-se de símbols com una bandera espanyola amb una creu cèltica i fins i tot fer la salutació feixista.

Sobre la font, l'acompanyaven membres del casal que ell mateix ha impulsat al Clot, que mira de reclutar joves amb ofertes de lleure i esportives. Al costat de Sánchez, hi havia un noi amb una samarreta de Zona Cero, un grup que ha impulsat un casal germà del barceloní a Castelló, i Alejandro Fernández, un altre membre

del centre i neonazi destacat que, el 2004, va assistir a un homenatge al dirigent nazi Rudolph Hess a Alemanya. L'octubre passat, Fernández va ser un dels assistents al concert nazi del Poble Nou que es va enfrontar a cops amb els antifeixistes que van rebenar l'acte.

Mentre Sánchez i Fernández celebraven el triomf d'Espanya a l'Eurocopa sobre la font, no gaire lluny, Daniel Ordóñez i Juan Gómez eren més discrets: sense portar ensenyes ultres, es limitaven a conversar mentre, davant seu, es produïen unes agressions racistes que Gómez, segons va declarar després, assegura que no va veure. Ordóñez, en canvi -també en declaracions posteriors-, sí que va reconèixer que havia observat un atac, que -segons va dir- condemna.

Aquests dos últims tampoc són desconeguts en l'escena ultra i també tenen antecedents violents. La multa que va rebre Gómez per incitar al racisme a l'esport se suma a una altra que li va imposar un jutge per agredir una ciutadana l'11 de juny de 2011, just després d'esdevenir regidor de Santa Coloma de Gramenet. Ja ho havia estat a Manlleu. Abans, havia estat responsable de les joventuts de PxC i d'Estado Nacional Europeo. Daniel Ordóñez ja va ser detingut el 1999, amb dinou anys, per formar part d'un grup de skins, tot i que no va ser jutjat. Més tard, va integrar una candidatura electoral d'Alianza por la Unidad Nacional.

L'1 de juliol, en canvi, tots quatre van poder marxar sense haver de donar cap explicació a la policia. De fet, Ordóñez va dir, posteriorment, que estava xerrant amb un mosso amic seu, de matinada, quan la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra va escombrar els darrers ultres que quedaven a la plaça d'Espanya.

, així està el pati

BARCELONA · EL VEÏNAT RECLAMA ELS EQUIPAMENTS QUE S'HAVIEN D'UBICAR EN UN ESPAI ABANDONAT DES DE FA VUIT ANYS

L'Eixample exigeix a l'Ajuntament que doni un ús social a l'espai Germanetes

L'espai Germanetes, en mans de l'Ajuntament de Barcelona des de l'any 2004, és un solar de 5.400 metres quadrats

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

L'espai de Germanetes, antic convent de monges situat a la confluència dels carrers Comte Borrell i Consell de Cent, és -des de l'any 2004- un solar de 5.400 metres quadrats buit en mans de l'A-

juntament de Barcelona. El terreny, que era propietat de l'Hospital Clínic, va ser adquirit pel consistori amb la intenció que l'espai acollís el conjunt de serveis públics que reivindicava el veïnat des de feia anys. Això és el que es reflectia al Pla d'Actuació del Districte 2007-2011. Tot i que, l'any 2006, el Districte de l'Ei-

xample finalment es va comprometre a construir-hi una illa d'equipaments -amb una escola bressol, pisos tutelats, un institut i una llar per a la gent gran-, l'espai continua absolutament desapropiat i ple de runa sis anys després. De fet, els projectes per a la construcció d'aquests equipaments ni tan sols han estat

adjudicats. L'únic punt del pla que s'hi ha dut a terme ha estat la construcció d'habitatges de titularitat privada, uns anys enrere.

Recreant cruïlles

Fartes de la manca de compromís de l'Ajuntament, un grup de veïnes va decidir agrupar-se dins de la plataforma Recreant Cruïlles, uns mesos enrere, per reivindicar la cessió definitiva del solar mentre els plans municipals no es duuguin a terme, ja que consideren que "els espais buits són un malbaratament de recursos i ha de ser el propi barri qui els aprofiti i els gestioni". A la plataforma, creada per l'Assemblea de l'Esquerra de l'Eixample arran del 15-M, també hi participen membres de l'Associació de Veïns i Veïnes de l'Eixample Esquerra i de la Candidatura d'Unitat Popular (CUP), que han requerit el regidor de l'Esquerra de l'Eixample per Unió, Gerard Ardanuy, sobre les intencions que té en relació al solar en desús en diverses ocasions durant els plens del districte.

Procés participatiu

Fa mesos, Recreant Cruïlles va obrir un procés participatiu, a través del qual el veïnat pot proposar petits projectes que podrien tenir cabuda a l'espai, com un hort urbà, un skate

park, un teatre a l'aire lliure o diversos usos socials, esportius i culturals. Una de les eines utilitzades per sondejar l'opinió veïnal ha estat l'organització de diversos tallers i debats sobre les estratègies de comunicació per fer visible l'espai, la manca de places escolars i la peatonalització del xamfrà. En aquest sentit, han enfocat les seves reivindicacions a aconseguir la peatonalització dels carrers Consell de Cent i Comte Borrell, ja que és on s'ubi-

La plataforma vol la cessió definitiva del solar mentre els plans municipals no es duuguin a terme

quen bona part dels centres educatius públics del barri. Fins ara, però, les seves demandes només han obtingut com a resposta l'ampliació de les voreres del carrer Borrell. El 29 i el 30 de juny, les veïnes van assistir a la iniciativa de Barnaby Noone, un home anglès que va decidir donar voltes a l'illa de cases de forma ininterrompuda durant 24 hores per contribuir a fer escoltar les reivindicacions sobre els espais buits del barri.

VALLÈS OCCIDENTAL · FA DUES SETMANES, LA PAH VA OBRIR UN EDIFICI BUIT A RUBÍ

Santa Perpètua se suma a l'onada d'ocupacions al Vallès

Pau Llonch
sabadell@setmanaridirecta.info

Pocs dies després de l'ocupació d'un edifici d'Unnim a Rubí -que la PAH de la mateixa localitat ha emmarcat en la campanya Obra Social La PAH- i ja consolidats els dos blocs de Terrassa i de Sabadell, aquest cap de setmana, s'ha ocupat un habitatge unifamiliar propietat de l'Incasòl a Santa Perpètua de Mogoda, una acció conjunta del moviment 15-M de la localitat i la PAH de Badia del Vallès. Les ocupants han informat que formen part d'un conjunt d'habitatges de propietat de l'empresa de la Generalitat que van ser restaurades però que es troben en situació irregular perquè els manca la cèdula d'habitabilitat. L'acció tenia com a objectiu principal allotjar una família del municipi que

es troba a l'atur i no cobra cap prestació. La parella, que té criatures, una d'elles de només quatre mesos, afirma que no pot accedir a cap recurs de l'administració local o autonòmica per no tenir absolutament cap ingrés.

Àmplia legitimació social

Fins ara, les ocupacions que hi ha hagut a la comarca han comptat amb una legitimació i un consens social, polític i fins i tot -per bé que més matisat- judicial sense precedents. Si a Sabadell la jutgessa ja va denegar la sol·licitud de desallotjament cautelar feta en el procés penal engegat per Catalunya Caixa i va afirmar que, si les negociacions entre l'entitat i la PAH arribaven a bon port arxivaria el procés, el cas de Terrassa encara és més paradigmàtic. El bloc ocupat, que també és propie-

Carrer de Santa Perpètua on s'ubica l'habitatge unifamiliar ocupat

tat de Catalunya Caixa, es troba en una situació similar al de Sabadell i el d'Unnim, tot i que l'entitat s'ha negat a negociar després que s'arxivés el procés civil fruit del pre-

cord entre les dues parts d'arribar a un acord per l'arrendament dels habitatges ocupats -una nova mostra d'incompliment i falta de compromís de l'entitat vallesana-, ja

fa gairebé un any que allotja famílies sense recursos de la ciutat. Cal recordar que, a les dues capitals de la comarca, els respectius ajuntaments han demanat als bancs que cedeixin part del seus d'habitatges buits al parc públic, després de veure's obligats per la pressió de les PAH a reconèixer l'absoluta manca de recursos per fer front a la sagnia creixent i imparable de desnonaments. Pel que fa al cas de Rubí, l'ocupació de blocs d'entitats bancàries més recent de la comarca, els advocats de la plataforma són optimistes perquè afirmen que, després que la promotora de l'edifici hagi estat subhastada, Unnim encara no ha pogut fer efectiva l'adquisició del bloc i el concurs de creditors facilita un cert marge de tranquil·litat per a les quatre famílies que hi viuen.

Àgora de veus i idees

Coincidint amb el primer aniversari del moviment del 15-M, el Fòrum dels Pobles (FdP) ha definit alternatives i opcions de canvi davant la situació socioeconòmica i política actual. Molts col·lectius i persones, amb cultures pròpies i anhels concrets i diversos, es van reunir els dies 13 i 14 de maig a Barcelona per generar coneixement, compromís i nous camins per explorar, a partir de debats públics sobre ecologia, habitatge, autoorganització, sanitat, drets i llibertats, economia i educació. Tot seguit, presentem les estratègies i les propostes d'acció sorgides d'aquell procés.

Grup de treball del Fòrum dels Pobles
afons@setmanaridirecta.info

El Fòrum dels Pobles, sorgit de l'assemblea transversal preparatòria dels esdeveniments del 12M-15M a Barcelona, es va idear amb un objectiu clar: donar veu al màxim nombre de col·lectius o pobles possible partint de la idea que, en cada societat, n'hi conviuen molts i que cadascun té una cultura pròpia i uns anhels col·lectius concrets. Així, durant els dos dies que va durar el Fòrum dels Pobles (FdP) a la plaça de Catalunya, es va recuperar l'esperit inicial del 15-M en forma de debats públics sobre temàtiques que afecten tothom diàriament, amb la idea de reaccionar i abordar les responsabilitats i les necessitats que planteja la situació socioeconòmica i política actual.

—
“Sovint, es critica que els moviments socials no plantegen opcions de canvi, però, en aquest cas, les alternatives sí que van ser presents a l'espai del Fòrum dels Pobles”
—

Sovint, es critica que els moviments socials no plantegen opcions de canvi, però, en aquest cas, les alternatives sí que van ser presents a l'espai de l'FdP. Els objectius eren quatre: crear sinèrgies entre col·lectius per unir lluites, crear un espai de debat per tornar la veu a la gent que normalment no participa, impulsar l'acció i potenciar la participació i la implicació ciutadanes posteriors.

Les sinèrgies es van donar entre grups que treballen temes semblants, es van enfortir grups de treball ja existents i se'n van crear de nous. El grup impulsor de l'FdP pretén continuar aglutinant col·lectius d'àmbits diferents

que comparteixen línies d'acció i també bastir ponts entre les propostes sorgides al Fòrum dels Pobles i les del Fòrum Social Català.

L'FdP també va servir per concretar i difondre diverses accions de protesta, com les de l'àmbit educatiu, les de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, les de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute, les dels iaioflautes i Democràcia Real Ya del dia 15 de maig. A més, el fòrum va fer d'altaveu dels col·lectius que hi van participar i d'algunes campanyes que ja estan en marxa.

Durant aquells dies, la plaça de Catalunya es va convertir en un focus d'atracció important, on la gent va seure per escoltar i parlar. El format obert dels debats simultanis del fòrum va permetre obrir tantes línies de discussió com fossin necessàries i les reflexions es van desenvolupar amb una moderació mínima, fet que va facilitar que la gent s'hi sentís còmoda, condició indispensable per fomentar la participació. Les plenàries finals, on es posaven en comú les conclusions dels diferents debats simultanis, també van ser moments destacats de contagi de l'esperit de lluita i de difusió de la feina que s'està fent.

Però no tot va funcionar: tot i els més de 40 col·lectius convidats, molts d'altres no hi van assistir i es van produir mancances d'infraestructura. Ara bé, fent balanç després del 12M-15M, el grup de treball del Fòrum dels Pobles considera que es van assolir bona part dels objectius esmentats abans. En la nova etapa, cal continuar difonent les conclusions del fòrum i les diferents línies de reflexió i acció perquè totes les interessades les puguin conèixer i, alhora, perquè les accions i les campanyes es puguin dur a terme mantenint el contacte entre la gent i els col·lectius participants.

ELS CONCEPTES DE LA BRÚIXOLA

En el marc del Fòrum dels Pobles, es van debatre diversos conceptes que formen part dels discursos bastits pels

MIRALLS

Franck Gaudichaud

Radiografia de l'Amèrica Llatina
pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Enfortir el mercat social

pàg. 6 i 7

DIRECTA 280
4 de juliol de 2012

FOTOGRAFIA:
Robert Bonet

diferents moviments socials al llarg de la història. Són conceptes transversals que combinen la perspectiva política, socioeconòmica, personal i comunitària i que s'han convertit en una brúixola imprescindible per a la reflexió ciutadana.

El primer concepte està relacionat amb la manera que tenen els poders polítics de prioritzar els objectius de la societat. Ho fan imposant el poder financer o repressor per davant dels objectius socials, com ara l'educació o la sanitat. Les fortes retallades en el que s'anomena –de manera inapropiada– *despesa pública* són inadmissibles i cal reconfigurar les prioritats d'un model polític que ja no amaga la falta de sobirania i el sotmetiment als mercats.

Enfront d'aquesta prioritització política esbiaixada, sorgeixen conceptes com la solidaritat, la participació i la democràcia quotidianes. Molts col·lectius es lamenten perquè no aconsegueixen motivar la participació ciutadana, tot i que s'esforcin a promoure les eines de participació, d'inclusió, de democràcia participativa o de solidaritat entre les persones afectades o excloses. Algunes participants del fòrum van considerar essencial crear una consciència de col·lectivitat i un sentiment de vinculació, responsabilitat, solidaritat i pertinença com a pas previ per motivar la participació, ja que cap persona no participa en allò que no sent seu. També es va concloure que cal lluitar contra la criminalització de la lluita i la repressió per evitar que les perso-

nes tinguin por de participar i defensar els seus drets.

Moltes de les idees sorgides a l'FdP estaven relacionades amb la internacionalització de les lluites, especialment en els camps ambiental, econòmic i polític. En un món cada vegada més globalitzat, els problemes locals arrelen fortament en qüestions generals i cada vegada es fa més imprescindible crear una xarxa global d'activisme. Les multinacionals i els poders fàctics actuen sense fronteres i, alhora, fixen

–
“L'apoderament és una necessitat crítica, ja que, durant anys, hem viscut dividides, atomitzades i adormides i hem oblidat la potencialitat de la col·lectivitat”
 –

barreres al control del seu poder. Per això, moltes veus van coincidir que només des d'una xarxa mundial organitzada i coordinada es pot calibrar l'abast d'aquests poders i problemàtiques i posar els mitjans necessaris per resistir-los, limitar-los i, fins i tot, eliminar-los. D'altra banda, l'acció tècnica concertada massiva i global ens ha portat a una situació de crisi ecològica i a les conseqüents crisis socials i humanitàries, fruit d'un model socioeconòmic basat en el consum sense límits. Aturar la destrucció de la biosfera i repensar el model de consum perquè

IL·LUSTRACIÓ:
 Manuel Clavero

l'ésser humà i la Terra perdurin no són, de fet, qüestions abordables des de l'entorn més proper.

A més de la internacionalització, molts dels debats van mostrar que es té el convenciment que qualsevol lluita ha d'incorporar línies transversals que, sovint, són ignorades per la societat. Així, els aspectes ambientals, la perspectiva de gènere o l'exclusió social són conceptes que s'han de tenir en compte a l'hora d'iniciar transformacions socials i ometre'ls pot originar molts inconvenients: no podem bastir un model econòmic just sense consideracions sobre la sostenibilitat; no podem construir una nova democràcia si nosaltres mateixes som excloents amb certes persones i sensibilitats. Un primer pas en aquest sentit són les xarxes de suport mutu, que ja s'estan creant a molts barris i viles i que són un exemple d'aquesta transversalitat en la resolució dels conflictes.

La creació d'aquestes xarxes, juntament amb l'autoorganització, és un aspecte clau per gestionar el nostre propi espai d'activisme. Cal que la recuperació dels mitjans de producció i, per tant, de la capacitat de decisió sobre tot allò que ens afecta sigui un objectiu d'aquestes xarxes, que han de confluïr en espais d'autoorganització entre les lluites reivindicatives i d'autogestió del treball. També s'ha de tenir present el component emocional i de construcció d'un model social allunyat de l'atomització a què ens porta el capitalisme neoliberal i que reforci la consciència col·lectiva per fer front a

la situació actual de repressió i retallades de drets.

Les xarxes de suport mutu i de col·laboració, doncs, han de potenciar el teixit associatiu i fomentar el terreny psicosocial per sortir de l'individualisme, crear consciència social i canalitzar la intel·ligència col·lectiva. Una de les conclusions de l'FdP recorda que la creació de xarxes ha de ser un fi en si mateix.

Del control financer a l'apoderament

Al llarg dels debats, un dels conceptes més reiterats va ser el d'apoderament; és a dir, el procés pel qual una persona o un grup social adquireix els mitjans per enfortir el seu potencial i exercir la seva capacitat decisòria en termes econòmics, polítics o socials. L'apoderament és, ara mateix, una necessitat crítica, ja que, durant anys, hem viscut dividides, atomitzades i adormides i hem oblidat la potencialitat de la col·lectivitat, que hem de recuperar. En concret, podem apoderar-nos en diferents aspectes de les nostres vides, des de la gestió social dels recursos o l'exercici dels drets (vulnerats o no reconeguts) fins a la recuperació de les llibertats i identitats. L'apoderament també s'ha d'aconseguir amb la creació d'espais col·lectius decisoris i sobirans, seguint el model actual de cooperatives i assemblees. En tot aquest procés, la formació i la informació són imprescindibles, ja que suposen una obertura de vies de demandes i de creació d'alternatives. També es fa palesa la necessitat de crear eines basades en

l'acció directa sobre la realitat que volem transformar, ja sigui mitjançant vagues de consum i/o de treball o altres accions més indirectes.

Un altre dels conceptes subjacents en molts debats fa referència a la necessitat de redefinir el model financer i econòmic per llançar un sistema productiu sostenible socialment i ambientalment i recuperar l'estat de dret. Entre les demandes, hi ha el fet que els reguladors bancaris –és a dir, els bancs centrals– treballin al servei de les persones i no dels grans bancs. També cal aprofundir en mesures fiscals justes i redistributives i en mesures per abolir l'especulació, a través d'impostos directes sobre transaccions financeres. Així mateix, cal que la lluita s'estengui cap al control i l'eliminació del frau fiscal i dels paradisos fiscals.

Anant més enllà, la ciutadania s'ha d'organitzar per assenyalar les causes reals de la crisi financera i econòmica i responsabilitzar-les, penalment o socialment, dels seus actes o les seves omissions. Davant la inoperància de les polítiques, a les persones els pertoca pressionar el món financer, ja sigui mitjançant boicots, actes de desobediència, insubmissions o objeccions fiscals, o utilitzant eines com la moneda social o la banca ètica. Eines d'apoderament com l'auditoria ciutadana del deute o la creació d'una banca ètica sota control social esdevindrien fites d'aquest procés de redefinició.

Conscients del canvi

L'exercici de l'apoderament passa per fer canvis a escala individual, en les nostres activitats quotidianes, i prendre consciència de la importància dels nostres actes. Repensar un nou model social implica ser conscients del poder que tenim com a consumidores: comprant a productores locals, informant-nos de com i on estan fets els productes que adquirim o plantejant-nos les nostres necessitats podem debilitar, entre totes, el poder de les multinacionals. En una altra escala, podem fomentar l'economia local formant part d'una cooperativa de consum o creant-ne una i també construint xarxes d'a-

liances entre consumidores i productores. Igualment, l'objecció fiscal i la insubmissió de pagament als cànon aplicats injustament als recursos bàsics poden ser eines efectives. Per tot això, la informació és una peça clau. D'altra banda, cal fer tot el possible per utilitzar i difondre els mitjans de comunicació alternatius davant dels que només representen la veu institucional. Així mateix, plantejar-se una altra via per als estalvis més enllà de la banca tradicional i reflexionar sobre la nostra relació amb els drets bàsics, com l'habitatge, la sanitat o l'educació són principis del canvi personal.

– *“La ciutadania s'ha d'organitzar per assenyalar les causes reals de la crisi financera i econòmica i responsabilitzar-les, penalment o socialment, dels seus actes o les seves omissions”*

– Cal tenir en compte, però, que la creació d'alternatives ha de partir d'una transformació política de base que enforteixi els valors per una democràcia directa, participativa i inclusiva, mitjançant accions que fomentin la participació en els debats i els col·lectius que defensen els interessos comuns, que tinguin a veure amb respectar-nos i escoltar-nos i que estenguin el debat i el pensament crític al nostre entorn.

Dit això, quan la dignitat i el benestar humans i el futur de la biosfera estan en joc, més que mai, cal que l'ésser humà aturi l'activitat incessant, reflexioni sobre el seu paper a la Terra i comenci a comportar-se de manera diferent de com ha fet fins ara.

En aquest sentit, podem que les reflexions i les propostes que s'han presentat al Fòrum dels Pobles poden ser un bon punt de partida per fer-ho.

AUTORIA COMPARTIDA DEL TEXT:

Ariadna Cotén, Joan Manel del Llano, Daniel Seco, Júlia Martí, Jezabel Goudinoff, Sergi Díaz, Maurício Pisu, Jaume Roqueta, Rok Peris

Manifestació del 12 de maig a Barcelona

– Albert Garcia

El mapa de propostes d'acció del fòrum

Les línies d'acció presentades tot seguit van sorgir dels debats del Fòrum dels Pobles. Algunes ja existien, d'altres es van crear de nou. En molts casos, necessiten gent i col·lectius que les impulsin. El correu on es pot adreçar qualsevol petició o proposta és: forumdels pobles@gmail.com

Causants de la crisi

Responsabilitzar i denunciar penalment les persones causants de la situació actual, tal com s'ha començat a fer (Mordor, 15MpaRato, etc.).

Internacional

Crear nous documents ètics i ens jurídics per controlar i jutjar les empreses transnacionals, apel·lant la justícia internacional (com s'ha fet amb l'informe *Criminalització de la dissidència, expansió del sistema penal i situacions d'abús policial com a respostes davant la crisi econòmica a Catalunya*, presentat el 6 de juny); donar a conèixer les empreses espanyoles que generen esclavitud; conèixer, compartir i difondre les experiències i problemes d'arreu del món, i cooperar per transcendir la consciència local.

Local

Promoure la insubmissió col·lectiva al pagament de les tarifes considerades injustes (la de l'aigua –campanya Aigua és Vida– o la llum), la baixa dels preus dels transports i una vaga general indefinida o una vaga de consum a les multinacionals, el mes d'octubre.

Personal i social

A partir de l'adquisició de consciència social, local i de l'activisme diari, les persones ja participen activament en el canvi social. En aquest cas, les xarxes de suport són importants. Cal enfortir i millorar l'articulació de les assemblees populars dels territoris i les cooperatives per mantenir la desobediència civil i augmentar la resposta social i la capacitat d'autoorganització, recuperar la gestió social dels recursos i els serveis públics i eliminar les institucions oligàrquiques actuals.

Sanitat i educació

Cal replantejar què entenem per salut i la relació entre metge i pacient; repensar el model d'escola i discutir les línies de mobilització davant les retallades i l'augment del cost del servei per a les famílies a tots els nivells: vagues, ocupacions d'universitats, negar-se a pagar taxes o concentracions davant les institucions educatives.

Eurovegues

Planificar les concentracions que s'han anat fent les darreres setmanes en contra del projecte de complex turístic. Es va decidir fer una concentració davant la seu de CIU (Còrsega amb Diagonal) a les 19h l'endemà que s'anuncii on es farà el projecte. Es va considerar necessari promoure una trobada d'entitats de Barcelona que lluitin contra l'especulació amb el territori.

Denúncia de les retallades i les vulneracions de drets i llibertats

Impulsar campanyes contra la por i la criminalització de la protesta, de foment de la desobediència civil i de desprestigi dels cossos policials per posar en dubte la legalitat i la legitimitat dels governs i les seves accions i col·lapsar els centres on es retallen els drets i les llibertats (CAR, bancs,...)

Contra l'economia verda

Denunciar la hipocresia que representa el concepte d'economia verda que es vol imposar institucionalment. Es va crear un grup de treball de cara a la Cimera de la Terra de l'ONU (o Rio+20) que es va fer del 20 al 22 de juny, que va sabotejar un debat de la Generalitat amb el món empresarial. Les accions d'aquest grup, però, no s'aturen amb la cimera, sinó que tindran continuïtat.

Participació política

Denunciar els errors del sistema democràtic vigent, construir alternatives i fomentar la participació. Tres grups de treball del 15-M (Assemblees Ciutadanes Constituints, Reforma del Sistema Electoral i Consulta Popular) van presentar la seva aliança per tirar endavant una campanya per la democràcia.

Grups ja existents

Al costat d'aquests grups, també hi van participar organitzacions amb projectes ja iniciats, com la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) –amb la iniciativa legislativa popular per la dació en pagament–, la Plataforma de l'Auditoria Ciutadana del Deute, el Fòrum Social Català, la Cooperativa Integral Catalana, la Xarxa d'Economia Solidària o la Banca Armada.

Franck Gaudichaud: “L'Amèrica Llatina continua sent l'e

L'Amèrica Llatina és un batibull de moviments indígenes i de base que malden per corregir la tendència dels governs progressistes instal·lats al continent la darrera dècada, la majoria dels quals continuen sotmesos a un sistema productiu extractivista que, a mans de les multinacionals, causa infinitat de perjudicis sobre les comunitats i l'ecosistema. També és el torn d'una nova generació de joves i de col·lectius que, en l'actual context, plantegen superar el model d'Estat centralista en el qual s'han forjat molts països de la zona. Un escenari d'oportunitats, no exempt d'amenaques externes, del qual ens parla a bastament Franck Gaudichaud, polític, editor de la secció xilena del portal 'Rebelión' i coordinador de l'obra 'El volcán latinoamericano'. Una radiografia col·lectiva, la primera del nou segell editorial Otramérica, en què vint autors de les dues bandes de l'Atlàntic ofereixen una visió des de l'esquerra de l'heterogeni mapa llatinoamericà i on Gaudichaud, professor de Ciències Polítiques a la universitat francesa de Grenoble 3, n'analitza tot l'entrellat.

Alex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

Al pròleg d'*El volcán latinoamericano*, situes el 1998 com l'inici del període històric en què es troba immersa l'Amèrica Llatina. Què hi passa, a partir d'aquell any? És difícil triar una data, però, si ens referim a un canvi de cicle, el 1998 és un punt d'inflexió cap a posicions d'esquerra arreu del continent. Sobretot arran de l'entrada d'Hugo Chávez a la presidència de Veneçuela, si bé també seria just referir-nos a l'aixecament Zapatista de 1994. En qualsevol cas, durant la dècada dels 90, ens trobem davant la reformulació d'una nova esquerra a partir de grans fenòmens i experiències de mobilització social. Els sectors que no comptaven en la societat comencen a incidir-hi perquè, a desgrat del poder oligarca, volen ser protagonistes de la vida pública. Sorgeixen nous actors institucionals a cada país, com el cas d'Evo Morales a Bolívia.

Alguns d'aquests actors enarboren l'anomenat Socialisme del segle XXI. És el gran moviment de canvi?

Sí, però no suposa un trencament amb el capitalisme, com van representar la revolta sandinista a Nicaragua, el castisme a Cuba o el socialisme de Salvador Allende a Xile. En tot cas, recull dinàmiques d'apoderament que contenen un fort antiimperialisme i reformes democràtiques i socials de gran calat. Més que esdevenir una ruptura amb la lògica capitalista, diria que apunten cap a models postneoliberal, ja que mantenen acords amb les multinacionals per facilitar-los quotes de poder i accés als recursos. Així ho hem vist a Bolívia, a l'Equador o a Veneçuela.

No és possible generar un model propi?

La majoria de països de l'Amèrica Llatina parteixen d'un creixement basat en la indústria extractora del petroli i en la producció intensiva de cereals i altres aliments. La pre-

gunta, doncs, és com superar aquestes dependències i crear un model productiu adaptat a les necessitats de les comunitats i respectuós amb el medi.

L'acord de l'Aliança Bolivariana per als Pobles de la Nostra Amèrica (ALBA), sorgit el 2004 a iniciativa de Veneçuela i Cuba, és un intent de buscar aquesta alternativa?

Situa a l'agenda el projecte d'integració a escala regional, capaç d'anar més enllà d'una simple unió econòmica, com es limitaven a fer el Tractat de Lliure Comerç, el Mercosur i altres propostes de tall liberal. Busca la complementarietat tot reconeixent l'asimetria entre els països i l'intercanvi entre ells, incloent-hi les oblidades illes del Carib. De moment, però, és una iniciativa reactiva enfront dels Estats Units que no aborda els veritables desafiaments que té l'Amèrica Llatina.

“Cal un canvi a escala regional que incorpori països com el Brasil, que avui té els seus propis plans estratègics”

Quins destacaries?

Assolir un canvi profund a escala regional que incorpori països com el Brasil, que avui té els seus propis plans estratègics. I després que, internament, aquests països gestionin els conflictes amb els moviments que aposten per anar més enllà de les reformes i volen trencar amb el model extractivista i desenvolupista que mantenen els seus governs progressistes. Seria, sobretot, els casos de Veneçuela, l'Equador o Bolívia. Sense oblidar que alguns moviments són corporatistes i obeeixen a interessos conservadors, com ha pas-

Epicentre de l'altermundisme"

sat a Bolívia amb el moviment autonomista que pretén separar les regions riques de les pobres.

Un cas paradigmàtic d'aquesta dependència de la indústria extractora també és el Perú, on Ollanta Humala reprimeix les comunitats que s'oposen a la mineria...

Humala es defineix com a nacionalista i, ja de partida, tenia una visió interclassista que renegava de les esquerres i de les dretes. Continua obrint-se a les multinacionals i això ha provocat una greu esquerda amb els moviments que li havien donat suport. El conflicte del Conga resumeix perfectament què passa en altres zones de l'Amèrica Llatina: les poblacions lluiten per defensar els seus drets davant d'uns governs amb pàtina progressista que opten per mantenir els privilegis dels inversors estrangers. És aquí on es lliura el combat per la defensa del medi i per un sistema productiu més sostenible.

A l'Argentina, el govern de Cristina Fernández es resisteix a reconèixer el dret del poble maputxe de gestionar els seus recursos. Reprodueix els mateixos déficits?

És l'assignatura pendent a la qual s'enfronta l'Amèrica Llatina, juntament amb la descolonització interna. La creació de societats plurinacionals i de constitucions avançades encara està a les beceroles a causa dels segles de poder colonial; d'aquí, que el procés per reconèixer l'indigenisme sigui força lent. Això es manifesta amb molta crueltat a l'Argentina, Colòmbia o Xile, on el poble maputxe s'enfronta a les corporacions hidroelèctriques que destrueixen les seves terres i la biodiversitat. Aquesta lluita posa en contradicció els estats oligarques, centralistes i uniformes que hem conegut des del segle XIX. També seria el cas de Mèxic, tot i que la seva estructura és federal i la constitució preveu la pluralitat interna.

"L'intervencionisme nord-americà passa pel 'soft power'; el control de l'opinió pública a través dels mitjans de comunicació"

Quant a la ingerència exterior, ja no estem en temps de dictadures que tenen el suport militar dels Estats Units, com Xile mitjançant el Pla Còndor?

L'intervencionisme continua existint. Primer, amb la inclusió de molts països al mercat lliure internacional i també mitjançant el Pla Colòmbia, amb el qual els Estats Units han trobat l'aliat per imposar la seva estratègia de domini, com amb Israel a l'Orient Mitjà. Aquest esquema explica la presència de la Quarta Flota a les aigües de la zona i també les temptatives de cops d'estat contra Hugo Chávez a Veneçuela el 2002; poc després, l'intent de desestabilització a Bolívia; l'expulsió de Manuel Zelaya de la presidència d'Hondures el 2009, o ara, al Paraguai, amb la destitució de Fernando Lugo. Després, cal sumar-hi el *soft power*; és a dir, el control de l'opinió pública en processos electorals a través dels mitjans de comunicació. Els EUA han invertit gran quantitat de recursos en aquest terreny amb l'objectiu de generar comportaments determinats entre la població, per a la qual també ha creat *lobbies*, oenagés, moviments socials i grups financers.

En la pugna entre aquesta ofensiva neoliberal i la nova esquerra que es reclama des dels moviments populars, sembla que el jovent i les dones estan tenint un paper important. És així?

Sens dubte. L'Amèrica Llatina ha estat l'epicentre de l'altermundisme i encara ho veiem amb el ressorgiment d'una nova generació d'estudiants, dones i sindicats de treballadors. A Xile, ha aparegut un moviment molt important

contra la reforma educativa del conservador Sebastián Piñera; a Colòmbia, s'ha aconseguit aturar un pla similar, i a Mèxic, cal destacar la irrupció del moviment 132. Són expressions d'indignació que, a imatge de moltes altres aparegudes arreu del món, qüestionen els partits tradicionals i el menyspreu de les institucions vers els sectors exclosos de la societat.

Aquesta eclosió es pot articular a escala regional?

La defensa de la sobirania alimentària ja ho fa possible. Molts pobles i organitzacions camperoles comencen a adonar-se dels efectes catastròfics del Tractat de Lliure Comerç signat per alguns estats llatinoamericans amb els Estats Units i el Canadà. A Mèxic mateix, que és un país capdavanter en la producció de blat de moro, n'han d'importar dels Estats Units i perden la seva capacitat productiva. La lluita contra la crisi climàtica també ofereix experiències interessants de bon viure o de respecte per la biodiversitat com les que han aparegut a Bolívia o a la zona del Yasuní, a la selva amazònica de l'Equador, on s'ha declarat una àrea lliure d'exploració petrolera. Segurament, aquestes lluites no trencaran amb la lògica extractora d'un dia per l'altre, però plantegen una transició ecològica que ens porta a un nou paradigma energètic i de vida en comunitat.

Pel que fa al Brasil, hi ha possibilitats que s'afegeixi a aquest contrapoder antiimperialista?

Tal com va dir Ignacio Lula da Silva, el Brasil ja no és un país emergent, sinó emergit. Un país amb influència mundial, clau en el G-20, que en l'actual context de crisi aporta el seu esforç al Fons Monetari Internacional per ajudar els seus *amics europeus*. No sembla, doncs, que vulgui participar d'un contrapoder d'esquerres d'àmbit llatinoamericà.

S'inclina cap a les tesis socioliberalistes?

Opta per la via econòmica tradicional i ofereix milions d'hectàrees a Monsanto, tot i que tindria capacitat per trencar amb les dinàmiques neoliberals. Però no només això: ha creat les seves multinacionals, amb les quals pressiona els seus socis. D'alguna manera, el Brasil ha esdevingut un subimperi, amb una clara hegemonia respecte de la resta de països de l'Amèrica Llatina. I això, havent estat referent en processos de democràcia participativa o en la lluita del Moviment Sense Terra (MST).

A què atribueixes aquesta postura?

Té una de les burgesies més fortes del continent, amb la qual el Partit dels Treballadors ha actuat de manera molt benvolent i li ha permès una acumulació de capital que ha accentuat les diferències entre els més rics i els més

pobres. És cert que la pobresa ha baixat en termes generals, però, de moment, no participa de la lògica progressista que es respira en altres països de l'Amèrica Central i del Sud.

Tot i així, ets optimista pel que fa a l'avenç d'un nou model econòmic i polític al continent?

Ja ho veurem. La clara disputa entre els governs que apostaven pel neodesenvolupisme i els que comptaven amb el suport dels moviments populars ha canviat. La Veneçuela lligada als processos comunals, l'Argentina de les empreses ocupades o la Bolívia connectada amb les autonomies indígenes han quedat enrere. Ara veiem que alguns d'aquests governs s'han distanciat dels processos emancipadors sorgits de la base, per tant, haurem de veure si això s'aprofundeix o, per contra, es corregeix i, de nou, els posen les alternatives al bell mig de l'agenda. Cal confiar que el feminisme, els estudiants, les dones, el moviment per la sobirania alimentària i els pobles indígenes ho faran possible i, lluny d'institucionalitzar-se, podran ser els motors de canvi i de construcció d'alternatives.

"Les experiències populars poden servir de mirall a Europa amb la perspectiva de construir projectes justos i igualitaris"

Què n'hauria d'aprendre, Europa, d'aquest volcà llatinoamericà que comença a emergir?

L'Amèrica Llatina és un bon mirall per als països europeus de cara a fer front a la crisi perquè, als anys 80, ja va experimentar els plans d'ajustament que intenten aplicar l'FMI i la troica a Europa. L'Amèrica Llatina va demostrar que s'hi podia combatre amb la mobilització i la formulació de sortides justes. L'Equador, per exemple, va posar en relleu que es pot anul·lar el deute amb el suport dels moviments socials. I l'Argentina va fer el mateix quan va anul·lar parcialment el deute. Si aquests països van ser capaços d'imposar-se al món financer internacional, els pobles europeus, que són més forts, també poden fer-ho. Igualment, les experiències populars poden servir de mirall amb la perspectiva de construir cooperatives, mitjans comunitaris, xarxes municipalistes i altres projectes justos i igualitaris. L'Amèrica Llatina també ens mostra que és possible bastir ponts de l'àmbit social cap al món polític plantejant alternatives a escala continental.

FOTOGRAFIES:
Robert Bonet

ECOS de l'economia solidària

Malgrat la crisi financera que condueix les societats cap al col·lapse democràtic i econòmic, cada dia es construeixen alternatives al model capitalista hegemònic. La història de nou cooperatives i una consultora social que han decidit fer front a les dificultats mitjançant la creació d'un grup cooperatiu n'és una mostra. El grup ECOS ha convertit l'economia solidària en una realitat política, social i econòmica; una realitat viva i plena de futur.

Alba Gómez i Oriol Agulló
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

El 26 de juny, va tenir lloc la presentació en públic del grup ECOS, una cooperativa de segon grau que agrupa deu empreses membres de la Xarxa d'Economia Solidària (XES): Arç, consum responsable; Arç, serveis integrals d'assegurances; Barnaciber; Complementum; Cos; ETCS; Ex-libris; L'Apòstrof; Nusos i Trèvol.

Més d'un centenar de persones van acudir a la nova seu del grup (un local ubicat al carrer Casp de Barcelona) i van constatar que, després de mesos de debat, l'espai de cooperació que havien imaginat aquestes empreses s'ha fet realitat. En conjunt, les cooperatives del grup Ecos ofereixen 102 llocs de treball, tenen 6.800 sòcies de consum i un volum de negoci de 6.622.635 euros. Però la seva singularitat no radica en la dimensió del negoci, sinó en la manera d'entendre'l. El grup no té

ànim de lucre i té dos objectius clars: millorar l'activitat socioeconòmica de les empreses sòcies i esdevenir un referent en la prestació de serveis en l'àmbit de l'economia social i solidària. Això vol dir, amb paraules del cooperativista Jordi Via, un dels ideòlegs del projecte, "proveir de manera sostenible les bases materials per al desenvolupament personal, social i ambiental de l'ésser humà".

Des del mes de setembre de 2011, moment en què es va constituir formalment el grup Ecos, les cooperatives agrupades treballen per construir pràctiques de solidaritat, reciprocitat i suport mutu, i per oferir serveis que atenyin totes les fases del cicle econòmic, des de la producció fins al consum o el crèdit. Una fita que, fins ara, no s'havia marcat cap grup empresarial.

Sumes que multipliquen

"La gent que tingui xarxes comunitàries com la nostra o que formi part de

El grup ECOS vol esdevenir un referent en la prestació de serveis en l'àmbit de l'economia social i solidària

- Maria Torrens

grups cooperatius tindrà futur", manifesta Xavi Palos, de la cooperativa Trèvol. Conscients que reforçar la intercooperació és la millor via per fer front a la conjuntura actual, les empreses del grup Ecos van dedicar mesos a idear un projecte de consens, basat en el cooperativisme transformador i en valors com la participació o la combinació d'eficàcia i de transformació social.

A través de l'activitat de les empreses sòcies, arrelades en sectors molt diferents, el grup persegueix enfortir l'anomenat mercat social, és a dir, els intercanvis regulars de béns i serveis produïts amb criteris democràtics, igualitaris i ecològics, que cobreixin una part important de les necessitats humanes. El cooperativista Alfonso Bolado, de la corredoria Arç, resumeix aquesta concepció de l'economia: "Com a grup cooperatiu, ens toca aprofundir en una economia basada en criteris de justícia, d'equitat i de solidaritat".

Ecos és, de moment, un projecte obert i viu. No se sap com creixerà ni quines fites assolirà, però sí que es coneixen els requisits que han de complir les empreses que en vulguin formar part: ser membres de la Xarxa d'Economia Solidària, fer el Balanç Social que impulsa la XES i ser sòcies de Coop57.

A més de resistir la crisi, l'altre gran repte que tenen les cooperatives que mouen el projecte és seguir fidels als principis que el van inspirar: construir, a partir d'allò micro i local, un procés que comenci des de baix i que vagi assolint, de mica en mica, els àmbits més globals. Amb paraules de la cooperativista Muntsa Busquets, d'Ex-libris, cal continuar enfortint l'eina que serveix "per donar-nos a conèixer, fer-nos veure, crear un referent i poder demostrar que una altra manera de viure, de treballar i de fer economia és possible".

RADIOGRAFIA DEL GRUP ECOS

Arç Serveis Integrals d'Assegurances, SCCL

Serveis d'assegurances, promou l'assegurança ètica i solidària i treballa criteris de responsabilitat social.

Barnaciber, SCCL

Ofereix assessorament i serveis telemàtics amb l'objectiu d'acompanyar les empreses en la incorporació a les noves tecnologies.

Arç Intercooperació Econòmica, SCCL

Promou el consum responsable i el mercat social i ofereix serveis propis, com assegurances, estalvi ètic o cotxe compartit.

COS Cooperació i Salut, SCCL

Ofereix serveis de salut, que parteixen dels principis de cooperació i autogestió de la salut.

Complementum Consultoria, SL

Ofereix serveis de consultoria social o de mediació per administracions públiques, entitats del tercer sector i empreses de l'economia social.

Estratègies Transformació Comunitària Sostenible, SCCL

Ofereix serveis en el camp de la docència, la intervenció i la investigació social.

L'Apòstrof, SCCL

Ofereix serveis de comunicació social i ecodisseny. També ofereix serveis lingüístics i és especialista en cooperativisme.

Trèvol, SCCL

Ofereix serveis de missatgeria, neteja i publicitat. És pionera a l'Estat espanyol en el servei d'ecomissatgeria en bicicleta.

Ex-libris, SCCL

Ofereix un servei integral d'edició i de creació gràfica.

Nusos. Activitats científiques i culturals, SCCL

Ofereix projectes de divulgació científica i d'educació per a la sostenibilitat per a centres de recerca, institucions culturals, entitats i centres educatius.

Premià, 15: projectant cooperativisme

David Fernández

L'edifici cooperatiu, patrimoni històric, del carrer Premià és, des de fa anys, un focus que irradia cooperativisme, un model econòmic democràtic i inclusiu que ja representa el 6% del PIB català. Portes endins i portes enfora, Premià 15 és el cor neuràlgic del moviment cooperativista català, allà on habita bona part de la xarxa federativa. Acull la Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya (FCTC), la Federació de Cooperatives de Consumidors i Usuaris de Catalunya (FCCUC), la Federació de Cooperatives de Serveis i de Cooperatives de Transportistes de Catalunya (Servicoop) i la Federació de Cooperatives d'Habitatges de Catalunya. Com a estructura confederal de les sis federacions –cal afegir les agràries i d'ensenyament– també acull la seu de la Confederació de Cooperatives de Catalunya, confederació de federacions que és el màxim òrgan de representació del cooperativisme català.

Coop57 i L'Olivera, també

Des del mes de març d'enguany, coincidint amb l'Any Internacional de les Cooperatives 2012 proclamat per les Nacions Unides i després de la rehabilitació dels baixos on abans arrelava un antic celler, totes les *inquilines* són cooperatives. Des de la primavera, l'edifici també acull la nova seu de Coop57: experiència pionera en finances ètiques i alternatives que, des de l'inici de la crisi, ja ha finançat més de 800

projectes socials per un valor de 25 milions d'euros.

Al seu costat, en un veïnatge immillorable, la cooperativa L'Olivera –sòcia de Coop57– ha obert una delegació comercial. L'Olivera és una experiència molt singular, nascuda fa trenta anys a Vallbona de les Monges, que ha combinat de manera reeixida la producció cooperativa de vins i olis d'alta qualitat, la inserció de persones discapacitades i la recuperació del medi rural.

I més encara, perquè el bloc intercooperatiu també és la seu d'Apòstol - Escola del Cooperativisme, una cooperativa que ha esdevingut un estri cabdal per a la promoció del cooperativisme i que compta amb la participació, com a sòcies, de vint cooperatives. També acull la Fundació Seira –creada amb el patrimoni cooperatiu que va deixar la dissolució de la cooperativa Ecotècnica– i la seu del Grup Clade, el primer grup cooperatiu català.

L'edifici, propietat de la FCCUC i de la FCTC al 50%, acumula tota la memòria d'un futur anterior. Seu de la pionera L'Empar de l'Obrer, al final de la guerra va ser absorbida com a sucursal de la Flor de Maig i, el 1947, va esdevenir La Popular Santesenca. En les lluites per la recuperació del patrimoni cooperatiu –avui, Sants reclama la Lleialtat Santesenca pel barri–, Premià 15 relliga passat, present i futur, aixoplugat per una màxima cooperativista: el que està ben fet perdura per sempre. I Premià 15 –herència, bagatge, memòria– n'és un exemple.

Acte d'inauguració del nou local del grup ECOS, ubicat al carrer Casp de Barcelona

Maria Torrens

El local del grup ECOS és la seu de setze cooperatives i entitats

Maria Torrens

De la memòria cooperativa al futur

Avui dia, hi ha 1,4 milions de cooperatives al món, distribuïdes per tots els sectors econòmics, que practiquen una economia basada en les persones i no en els beneficis. Aquest model, però, no és nou. Fa dos segles, a l'Anglaterra industrial de principis del segle XIX, ja començava a germinar la llavor del cooperativisme. I ho feia de manera paral·lela a d'altres moviments de pes com l'anarquisme, el socialisme, el marxisme o el sindicalisme.

El 1844, Anglaterra va veure com 28 extreballadores de la indústria tèxtil que havien estat acomiadades després de donar suport a una vaga aportaven vint-i-vuit penics cadascuna per constituir la Societat Equitativa dels Pioners de Rochdale, la primera empresa que va esgrimir els principis cooperatius.

Just aquells anys, a Catalunya, van començar a sorgir experiències similars: la Companyia Fabril de Teixidors a mà de Barcelona, que va iniciar l'activitat el 1842, La Obrera Mataronense i la Ladrillera de Terrassa, entre el 1860 i el 1870, són les primeres experiències catalanes que van replicar el model de Rochdale.

Dècades més tard, la dictadura de Franco, un cop sec i rotund, va desar-

mar el ric teixit cooperatiu català. Si el 1935 s'estima que hi havia prop de 300 cooperatives de producció i treball a casa nostra, el 1942, la xifra va davallar fins a 65.

No va ser fins a la segona meitat dels anys seixanta –i, especialment, a partir de 1980–, que el moviment cooperativista es va regenerar. L'Estatut d'autonomia de 1979 va permetre que es visquessin uns anys prolífics a Catalunya: entre 1982 i 1985, es van crear diverses federacions que van afavorir el naixement de més de 4.000 cooperatives.

Actualment, ja n'hi ha quasi 5.000, xifra que situa Catalunya com la comunitat autònoma amb més cooperatives de l'Estat, amb el 22,5% del total. El 15% de les catalanes, gairebé un milió de persones, estan vinculades al cooperativisme, entre les sòcies de treball, les sòcies treballadores, les treballadores o les sòcies de consum.

No obstant això, aquesta xifra, el temps i la manca de voluntat política han esborrat la memòria cooperativa i han desvinculat el moviment del seu passat.

Per això, coincidint amb l'Any Internacional del Cooperativisme, les coope-

ratives La Ciutat Invisible i l'Apòstol han impulsat tres rutes històriques per fer aflorar aquesta memòria.

El 14 d'abril i el 19 de maig, desenes de ciutadanes van recórrer la història de les comunitats obreres autoorganitzades de Sants i del Poble Nou, dos dels barris barcelonins amb més presència històrica de cooperatives, que encara conserven part del patrimoni erigit durant el primer terç del segle XX. El 9 de juny, es va fer el darrer itinerari guiat, que va transitar per diferents barris de la ciutat comtal per posar en relleu el paper de solidaritat i cohesió social que va tenir el moviment cooperatiu per a la ciutat i per al país. La ruta va resseguir moments clau de la història cooperativista del nostre país, com els processos d'intercooperació, l'aparició de les federacions de cooperatives o la creació de la Unió de Cooperadors de Barcelona, que va agrupar gran part de les cooperatives de la ciutat per abastir les famílies durant la Guerra Civil.

Aquest projecte de recuperació de la memòria permet explicar el moviment cooperatiu actual i, alhora, imaginar, un futur postcapitalista més just i, consegüentment, més cooperatiu.

RECURSOS

El cooperativisme constitueix una forma d'organització de la solidaritat col·lectiva viable i permet articular una economia més justa i solidària. A diferència de l'empresa capitalista, que privilegia l'obtenció de beneficis, les cooperatives posen les persones, les seves necessitats i interessos, en primer pla i fomenten l'autonomia, l'autogestió i la justícia social en les relacions socials. Per descobrir les possibilitats socials, econòmiques i ambientals que brinda el cooperativisme, no us perdeu:

LLIBRES

- *La dimensió cooperativa*. Jordi García, Jordi Via i Lluís M. Xirriñacs. Ed. Icaria, 2001
- *Hi ha una economia que és solidària*. Xarxa d'Economia Solidària. Ed. ECOS, 2009
- *Les cooperatives obreres de Sants*. Marc Dalmau i Ivan Miró. La Ciutat Invisible Edicions, 2010

+INFO

- www.cooperativest treball.coop
- www.xes.cat
- www.nexe.coop
- www.grupecos.coop
- www.economiasolidaria.org

El tigre no proclama la seva tigretud

FOTOGRAFIA I TEXT: Sergi Picazo

“**E**l tigre no proclama la seva tigretud, es limita a atacar la seva presa”. El primer premi Nobel de literatura africana, el nigerià Wole Soyinka, considerava (als anys 70) que les noves nacions africanes havien d’abandonar el discurs de les essències històriques i de la negritud per passar a l’acció. Una de les nacions africanes més joves és Rwanda: amb una història tràgica de 50 anys de violència, militarisme i genocidi, però també de lluita, dignitat i cultura, des de l’1 de juliol de 1962, dia de la Independència.

Aquest 1 de juliol, el país va celebrar la seva llibertat a l’estadi Amahoro –que vol dir pau, en kinyaruanda– sota un sol aclaparador. El mateix Soyinka es va asseure just darrere la butaca del president ruandès Paul Kagame i va glossar a la premsa oficialista el model ruandès de reconciliació i reconstrucció sorgit després del genocidi de 1994. Prop de 800.000 persones –tutsis, sobretot, i hutus moderats– assassinades en només cent dies. Una mitjana més alta que la de la mortaldat causada pel nazisme contra la població jueva

durant la Segona Guerra Mundial. Avui, a Kigali, la capital de Rwanda, es respira una pau aparent i superficial. La policia vigila aquesta pobra, trista i dissortada pau des de les cantonades.

Anatomia d’un *mésquemil* africà. La nova bandera del país dels mil turons –nova, després de la tragèdia de 1994– onejava al vent sense les pors d’abans. La cerimònia: molt, molt i molt militarista. Barrejats entre elements kitsch, timbalers africans i culte al líder, els soldats feien un-dos, un-dos, un-dos sobre la pista d’atletisme. Rècord olímpic de soldadesca. La gent aplaudia, xisclava, vibrava.

El militarisme no és notícia a Rwanda. Abans de la colònia, sovintejaven els atacs als pobles veïns. No hi ha bons salvatges. Però, amb el colonialisme, tot va ser encara pitjor: civilització a hòsties. La independència va ser de mal pair a causa de l’herència racista deixada pels europeus. Militars, militars i militars a l’estadi de la pau i als carrers de Kigali. La història és complicada: tutsis i hutus, anada i tornada, atac i contraatac, cop i revenja... però amb un final fatal amb el nom de genocidi i el cognom tutsi.

observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

MASS MEDIA

El futbol eclipsa la catàstrofe

El diari esportiu del País Valencià *Superdeporte* va ser, potser, la punta de l'iceberg del cinisme mediàtic al voltant de la selecció espanyola de futbol. Malgrat les 50.000 hectàrees de boscos valencians que s'estaven cremant, al titular de portada del diumenge 1 de juliol, el rotatiu expressava directament un clamorós: "Roja alegre'm el dia" i ho acompanyava del subtítol "El futbol no apagarà els incendis de València, però serveix per escalfar l'ànima" i d'unes imatges de fons dels focs. Les xarxes socials van reaccionar amb tanta indignació que el director del mitjà, Carlos Bosch, va acabar demanant disculpes públicament el dia següent. De fet, la victòria del combinat estatal no va impedir que quatre de les deu temàtiques més

tractades a Twitter estiguessin relacionades amb els incendis, tot i que la prioritat de molts mitjans no va ser aquesta.

Tal com recull *Media.cat*, fins i tot alguns mitjans valencians com *La Informació* van optar per destacar la notícia esportiva com a principal i relegar el tema dels incendis al faldó inferior. Per la seva banda, *Levante* va preferir fer una portada doble, una totalment dedicada a l'Eurocopa i l'altra a la resta de notícies, que, òbviament, destacava els incendis. Pel que fa als mitjans estatals, la notícia més important també va ser el futbol, fins i tot després que un bomber perdés la vida lluitant contra el foc i que el foc també afectés altres comunitats autònomes.

Els mitjans editats a Barcelona van seguir una tònica diferent.

Tant l'*Ara* com *El Punt Avui* van apostar per destacar els incendis per davant de l'esport. *El Periódico*, en canvi, també va optar pel recurs de la doble portada. Preciament, alguns d'aquests mitjans van optar per indagar sobre el perquè de la catàstrofe i el seu context, una opció que, en el còmput global de la cobertura informativa, s'ha vist ben poc. Les retallades sagnants que hi ha hagut en l'àmbit de la prevenció i l'extinció d'incendis gairebé s'han obviat en alguns mitjans. Un altre aspecte que s'ha destacat molt poc ha estat la voluntat d'eliminar la prohibició general de requalificar els terrenys cremats durant 30 anys. Això és el que pretén fer la Generalitat Valenciana, segons explicava el diari *Levante* el dissabte 30 de juny. REDACCIÓ

TELEVISIÓ I RÀDIO

L'expresident del PP català Daniel Sirera, nou membre del Consell Audiovisual de Catalunya

Com si es tractés d'una broma de mal gust, l'expresident del PP català Daniel Sirera serà escollit com a nou membre del Consell Audiovisual de Catalunya (CAC) el dimecres 4 de juliol al Parlament de Catalunya. La seva elecció, juntament amb la de Roger Loppacher com a futur president, és fruit del pacte entre CiU i el PP per a la renovació de l'ens. Així doncs, Sirera i Loppacher seran les dues incorporacions noves a l'entitat que ha de vetllar pel compliment de la llei als mitjans audiovisuals sota principis de "llibertat d'expressió i d'informació, pluralisme, neutralitat i honestat

informatives, així com de la lliure concurrència al sector". Introduir aquestes dues persones al CAC resulta fàcil després de la darrera reforma duta a terme pels partits de dretes. Ara, només cal obtenir una majoria simple al Parlament, si no s'obté el suport de dos terços a la primera volta. A més, les modificacions també han forçat que el CAC redueixi el nombre de membres de deu a sis. Loppacher és exsecretari d'Interior i home de confiança de David Madí. També va ser vicepresident de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), la seva posició més propera al món del perio-

disme. De fet, tant ell com Sirera són llicenciats en Dret i, als seus currículums, no hi consta cap formació ni experiència en àmbits relacionats amb els mitjans de comunicació. Per la seva part, ERC, EUiA i ICV van proposar el periodista Salvador Alsius, però la majoria de CiU i PP l'acabarà deixant fora del consell. Curiosament, a la composició final de l'organisme, no hi haurà cap periodista. A banda del parell de membres que es triaran ara, la resta són gent del món de la política que ha ocupat diferents càrrecs a l'administració, però sense cap vincle amb el periodisme. REDACCIÓ

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpirtu.

una altra economia és necessària
una altra forma d'estalviar ja és possible

coop57
serveis financers ètics i solidaris

www.coop57.coop

disco
100

15 MESOS D'ACTIVISME EFECTIU

AGENDA DE LA TERRA.CAT

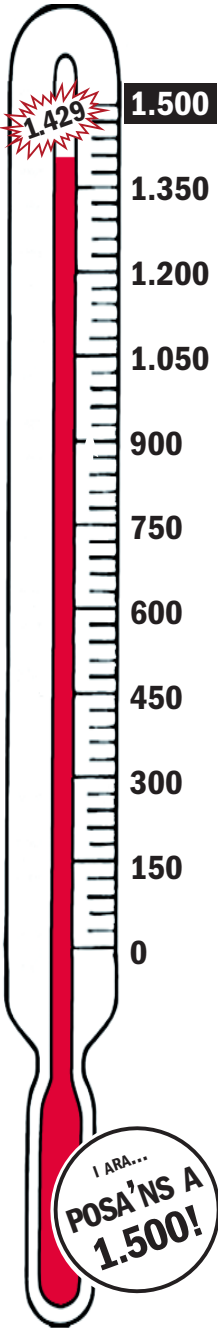
Té amargo
Les conseqüències de l'ocupació marroqui del Sàhara Occidental

www.pol-len.cat

espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

I ARA...
POSA'NS A 1.500!

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

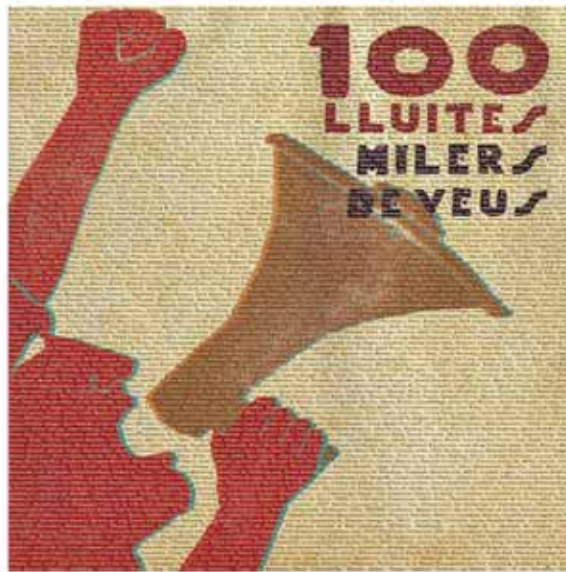
*MÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS
*MÉS DESPESES
D'ENVIAMENT SI N'HI HA

IL·LUSTRACIÓ DIRECTA

Exposició del 4 de juny al 30 de juny

Aquesta exposició és un recull de 5 anys del Setmanari de Comunicació Directa per conèixer la feina dels il·lustradors i il·lustradores que posen imatges als continguts del setmanari.

INAUGURACIÓ

DILLUNS 4 DE JUNY DE 2012 - A les 20h

A l'Àtenu Popular Julia Romera - c. Sant Ramon, 51 (Santa Coloma de Gramenet)

SETMANARI DE COMUNICACIÓ DIRECTA
www.directa.cat

ÀTENU POPULAR JULIA ROMERA
Carrer Sant Ramon, 51 - Santa Coloma de Gramenet
www.ateneusantacoloma.cat

PUNTS DE VENDA

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUINARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Àtenu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Atenu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 3-5 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Can Mantega · Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilar-dell | Coop57 · Premià, 15. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcoberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Espugues, 46. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Atenu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **MONTMELÓ:** Llibreria Guasch · Major, 43. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **SITGES:** Quiosc Can Jorner · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Atenu Candela) · Sant Gaietà, 73. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodopau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Butlleta de subscripció

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

MÈXIC · EL PRI, QUE VA GOVERNAR DURANT 71 ANYS A BASE DE REPRESSIÓ I CORRUPCIÓ, GUANYA LES ELECCIONS PRESIDENCIALS

Mèxic, de la dictadura perfecta a la democràcia imperfecta

Laura Carlsen, directora del Programa de las Américas del Centro para la Política Internacional Ciutat de Mèxic

Després de les eleccions del diumenge 1 de juliol, Mèxic ha passat de la dictadura perfecta a la democràcia imperfecta i reprèn el poder el partit que va governar durant 71 anys, de 1929 a 2000, sense rivals. Amb el 94% de l'escrutini, el 37,9% dels vots són per al Partido Revolucionario Institucional (PRI) d'Enrique Peña Nieto, seguit d'un 31,7% pel líder de l'esquerra Andrés Manuel López Obrador, del Partido de la Revolución Democrática (PRD). El Partido de Acción Nacional (PAN) del president conservador sortint, Felipe Calderón, només ha aconseguit el 25,4% dels vots.

Què podem dir dels resultats?

El triomf anunciat d'Enrique Peña Nieto va tenir lloc amb un marge molt més petit del que preveien les enquestes. Això posa en evidència la tendència esbiaixada de les agències responsables de fer els estudis, però, la diferència de més de 2,5 milions de vots entre els dos candidats principals facilitarà que les institucions electorals argumentin que les irregularitats del comicis no haurien pogut canviar el resultat final. Tot i així, es va

La societat civil i diversos mitjans independents fa setmanes que denuncien la compra de vots i els tractes secrets amb mitjans de comunicació

recórrer a la maquinària electoral *priista* i a les pràctiques velles de manipulació del vot per assegurar la victòria de Peña Nieto. La societat civil i diversos mitjans independents fa setmanes que denuncien la compra de vots, la coacció a la feina -sobretot entre el funcionari- i el robatori d'urnes i butlletes, els tractes secrets amb mitjans de comunicació i les butlletes marcades prèviament. De fet, el moviment de joves estudiants yo soy

GUSTAVO CAMACHO

Enrique Peña Nieto celebra la victòria envoltat de la cúpula del PRI el dimarts 2 de juliol

132, que s'oposa al retorn del PRI, difícilment acceptarà els resultats passivament.

També cal destacar que el PAN va viure una derrota històrica. El partit que governava Mèxic des de feia dotze anys ha quedat en tercer lloc. La seva candidatura ha pagat la guerra contra els *narcos* i les seves 60.000 morts i el fet que la dècada de govern conservador s'hagi caracteritzat per una economia dèbil, la corrupció, la pobresa i la desocupació. A més, la impunitat que va oferir a alguns dels homes forts del PRI per les seves actuacions del passat, com Ulises Ruiz a Oaxaca o el mateix Peña Nieto, ha fet que el partit de centre esquerra no només eludís la justícia, sinó també el cost polític de la repressió i la corrupció històrica.

Les eleccions també han demostrat que el país està dividit econòmicament entre nord i sud i, per tant, també en termes polítics. En aquest sentit, la integració econòmica neoliberal del Tractat de Lliure Comerç d'Amèrica del Nord (NAFTA) de 1994 ha profunditzat la divisió entre la pobresa del sud i la riquesa mal distribuïda del nord.

Finalment, l'esquerra representada per López Obrador no va poder repetir la força electoral de l'any 2006. Això es deu, en part, a

la falta d'unitat del PRD, que ha viscut divisions i friccions importants entre els diferents corrents dels darrers anys. A més, l'estratègia de guant blanc contra els seus contrincants i l'esforç per guanyar-se l'empresariat han desdibuixat les propostes de redistribució a favor dels sectors més desfavorits.

La democràcia imperfecta

Mèxic tornarà a tenir un president de la vella guàrdia. El PRI va governar com a partit únic durant 71 anys, a través d'una simulació d'eleccions presidencials cada sis anys, organitzades amb mecanismes de frau àmpliament coneguts i amb un sistema de clientelisme i, durant molts anys, fins i tot censurant l'espai polític a l'oposició. És la situació que l'escriptor i polític peruà Mario Vargas Llosa va descriure com a "dictadura perfecta".

Indubtablement, hi ha hagut avenços importants en el marc legal i institucional del país, però, les eleccions de 2006 i la decisió de no obrir les urnes i comptar tots els vots van desfer la confiança en el nou sistema electoral de gran part de la població. El jovent, que sent que no es garanteix el vot lliure i efectiu ni la igualtat de dret, ha expressat les seves crítiques al sistema a través del moviment Yo soy

132 (DIRECTA 275). La democràcia imperfecta de Mèxic que es va poder veure durant les darreres eleccions té problemes estructurals, que provenen de l'època de partit únic del PRI i perduren.

Un element central de les noves estratègies de manipulació és el poder dels mitjans de comunicació de masses, sobretot de les dues principals cadenes de televisió mexicanes. Televisa, en particular, s'ha convertit en el blanc de l'estudiantat arran del favoritisme evident cap al candidat del PRI. Examinar el rol que han jugat els mitjans de comunicació i les violacions de la llei denunciades per la societat civil és una de les tasques pendents fonamentals per aconseguir més igualtat de dret.

Entre les denúncies registrades per les autoritats, segurament, la més comuna és la compra del vot. Un qüestió on concorren diversos problemes d'arrel. El primer és que els partits ho fan, tot i que és il·legal. Les evidències apunten a una operació massiva de compra de vot per part del PRI. El segon és que la població ho accepta. I això és el resultat de dues mancances: una és la cultura electoral que ensenya el valor del vot lliure com a pilar de la democràcia, l'altra és la manca de diners, és a dir, la

pobresa que hi ha al país. Davant la disjuntiva d'exercir el dret de sufragi o menjar, no és estrany que moltes persones escullin la segona opció. Moltes de les persones entrevistades als mitjans admeten obertament la venda del vot i ho consideren una pràctica electoral "normal".

Finalment, el moviment de joves Yo soy 132 ha anunciat mobilitzacions properament i, ben segur, serà un element clau del desenllaç postelectoral. L'oposició estudiantil a Peña Nieto i al paper que han desenvolupat les cadenes de televisió, a més de les demandes d'una democràcia lliure on es respecti el vot, faran difícil l'acceptació general dels resultats. Molt abans de l'1 de juliol, el moviment va fixar un programa d'acció que reclama grans canvis, no només en l'àmbit electoral, sinó també en l'economia, en l'estratègia de guerra contra la droga i en les polítiques socials. El jovent percep que les eleccions i el retorn del PRI defineixen el seu futur i se sent seriosament amenaçat pel govern d'Enrique Peña Nieto.

+INFO

www.cipamericas.org/es

RÚSSIA · UNA ONADA DE MANIFESTACIONS MASSIVES A FAVOR DE LA LLIBERTAT, LA TRANSPARÈNCIA I LA JUSTÍCIA SACSEJA EL PAÍS

El punt feble de Vladímir Putin

Nina Pagès
Barcelona

Un rostre llis i impol·lut, uns ulls blaus i tèrbols que deixen entreveure una certa ambigüitat, un somriure aspre i prudent, un líder autoritari i ambiciós a qui no li tremola la mà a l'hora de dir i fer les coses. Al començament, la societat russa es va creure el seu projecte. Després d'anys d'amaçar el cap sota l'ala de Borís Ieltsin, Vladímir Putin es va presentar per primer ministre amb la promesa d'una Rússia digna, poderosa i ordenada. Avui dia, però, la confiança s'ha anat desintegrant a poc a poc davant les imatges esferoides de porres a mà alçada, detencions a ultrança, corrupció d'alt nivell, manifestacions multitudinàries, irregularitats electorals, reformes a corre-cuita i censura a la premsa. L'abús polític ha encès la ciutadania, que ha començat a organitzar-se amb noves plataformes. Clamen justícia, transparència i llibertat. A l'epicentre del moviment, hi trobem la intel·lectualitat, que, després d'un llarg silenci, ha decidit agafar la batuta per marcar el compàs d'un batec social creixent.

Partits opositors com Rússia Justa o el Partit Comunista van demanar la repetició de les darreres eleccions presidencials

El 4 de març, Vladímir Putin va llançar un missatge de continuïtat malgrat el clima de tensió i malestar social. L'home fort de Rússia va reivindicar per primera vegada el títol de president del país amb més del 63% dels vots d'uns comicis esquitxats per les denúncies i les irregularitats electorals. Partits opositors com Rússia Justa o el Partit Comunista van demanar la repetició de les eleccions presidencials i les observadores internacionals de l'OSCE (Organització per a

VLADIMIR RODIONOV

Putin va jurar el càrrec de nou president a Moscou el 7 de maig

la Seguretat i la Cooperació a Europa) van assegurar que no havien estat justes perquè Putin va rebre un tracte favorable dels mitjans de comunicació. Però, tot i les crítiques i el fet d'haver tret els pitjors resultats des que és al poder, Putin disposa d'un cert marge per governar.

Mobilització social

Paral·lelament, a Rússia, neix una nova societat civil que, cansada de romandre silenciada, decideix alçar la veu. L'embrió social es tradueix en protestes multitudinàries al carrer, que aglutinen, especialment a ciutats com Moscou, desenes de milers de manifestants. Es tracta d'un fenomen inèdit en una societat que, lluny de les revolucions comunistes, no acostuma a entrar en el terreny de la política. Amb eslogans com "Per unes noves eleccions" o "Rússia neta", la nova classe mitjana, acompanyada d'intel·lectuals i de líders dels partits de l'oposició, lluita per la transparència i l'honestat política. La massa ciutadana va despertar el mes de desembre de 2011 arran dels fraus a les eleccions a la Duma, tot i que no es tracta d'una si-

tuació nova. Ja fa uns anys que diverses veus adverteixen del problema de la corrupció política. És el cas, per exemple, de l'activista Marina Salié, que va morir el 21 de maig d'enguany. Valenta i implacable, va ser una de les primeres veus crítiques -i de les més incisives- que es van atrevir a denunciar casos de corrupció d'alt nivell. Fa dues dècades, Marina Salié va descobrir que Vladímir Putin havia signat contractes fraudulents amb empreses estrangeres per exportar matèries primeres a canvi d'aliments, unes transaccions que -segons l'activista- havien costat prop de 70 milions d'euros al país.

D'altra banda, un dels aspectes més sonats i criticats a escala internacional de la política de Putin ha estat la dura repressió política i policial per combatre i criminalitzar l'agitació social: el mateix dia de la cerimònia de presa de possessió del càrrec de president del país, el 7 de maig, prop de 120 persones van ser detingudes al centre de Moscou. El dia abans, se n'havien arrestat més de 400, entre les quals hi havia l'exprimer ministre i líder de l'oposició Borís Nemtsov i

el famós Alexdéi Navalni, un advocat que reuneix proves per acusar Putin de suposats actes de corrupció. També va ser molt controvertida la detenció de dues cantants d'un grup de música punk contrari al president rus. Les artistes de Pussy Riot es podrien enfrontar a condemnes de fins a set anys de presó cadascuna per haver pronunciat frases com: "Verge Maria, que marxi Putin".

Precisament, el setge a l'oposició pren forma en l'àmbit jurídic. La Duma, amb l'únic suport del partit oficial Rússia Unida, va aprovar la reforma del codi d'infraccions administratives, que inclou sancions que poden arribar a 1,5 milions de rubles (36.500 euros) per a les organitzacions i a un milió (24.000 euros) per a les participants que incompleixin les normes durant els mítings polítics. Una decisió política sense precedents, que restringeix el dret de manifestació i persegueix la massa popular crítica amb el règim rus.

Vladímir Putin és un polític hàbil, estratèg i gran conxeador de les terres que governa, fet que li ha permès treure profit de les cir-

circumstàncies del seu país. L'any 2000, amb l'herència de Borís Ieltsin -un règim dominat per les guerres de l'oligarquia per repartir-se els béns de l'Estat-, Putin va receptor establert i ordre a la ciutadania, que va respondre amb escreix a les urnes. El 2004, va ser reelegit amb el 71% dels vots, aquest cop, sota el pretext de la lluita antiterrorista. Avui, majoritàriament, ha obtingut el suport de les zones rurals o de les regions que compten amb els ingressos del gas i el petroli. Per exemple, les repúbliques del Caucas Nord han rebut el partit de Putin amb els braços oberts. A Txetxènia, el primer ministre va aconseguir convèncer el 99,73% de l'electorat perquè el convertís en president del país. La feblesa de Putin són les grans ciutats com Moscou, que, amb 1,5 milions d'habitants, li va girar l'esquena als comicis presidencials. A la capital russa, l'excoronel va perdre gairebé un terç dels vots que havia obtingut feia quatre anys. Un revés que es deu a l'emergent consciència social. De fet, és a ciutats com Moscou o Sant Petersburg on s'han desenvolupat els esdeveniments socials més rellevants de la història del país.

Les mobilitzacions populars han esclatat amb força i mostren una oposició clara a la corrupció i a les polítiques repressives

Les mobilitzacions populars han esclatat amb força als carrers de la capital i s'han escampat com un tsunami per mostrar una oposició clara a la corrupció i a les polítiques repressives. Després d'una governança còmoda, avui, a Vladímir Putin, se li ha complicat la situació. Cada líder té el seu taló d'Aquil·les i sembla que les manifestacions recents són el de l'home fort de Rússia.

IRLANDA DEL NORD · LA SALUTACIÓ ENTRE LA REINA ISABEL II I L'EXLÍDER DE L'IRA AMAGA UNA REALITAT ECONÒMICA I SOCIAL COMPLEXA

Més enllà del simbolisme d'una encaixada de mans històrica

Oriol Barba
Londres

Els mitjans de comunicació de tota Europa s'han fet ressò de la salutació entre la reina d'Anglaterra Isabel II i el viceministre principal d'Irlanda del Nord i històric dirigent de l'Exèrcit Republicà Irlandès (IRA), Martin McGuinness, arran de la visita que va fer la monarca anglesa a Belfast el 27 de juny. La trobada es va produir catorze anys després dels acords del Divendres Sant de 1998 que van posar fi a gran part de la violència que va tenir lloc a la regió durant més de tres dècades.

Els propers cinc anys, podrien desaparèixer fins a 26.000 llocs de treball a conseqüència de les retallades al sector públic

La importància simbòlica d'aquesta encaixada de mans històrica és incontestable. Una trobada d'aquestes característiques hagués estat impensable per a la majoria d'agents involucrats en el conflicte fins fa pocs anys i és sabuda la rellevància d'aquest tipus d'actes simbòlics en qualsevol procés de pau i reconciliació. Tot i que no es tracta de la primera visita de la reina a Irlanda del Nord (de fet, és la dinovena), va ser la primera que va ser rebuda tant per sectors catòlics com protestants i la primera que es va anunciar amb molta antelació, un cop desapareguda la por de possibles atemptats. Més enllà del simbolisme, però, la situació actual que es viu a Irlanda del Nord no està exempta de dificultats, moltes de les quals s'han tapat durant els darrers anys a causa del monopoli de l'argument mediàtic a favor de l'èxit del procés de pau.

Isabel II i Martin McGuinness es van trobar durant una visita de la reina a Irlanda del Nord el 27 de juny

Un sector públic amenaçat

L'economia d'Irlanda del Nord se sustenta en el sector públic de manera notable. En part com a conseqüència indirecta del conflicte, l'onada privatitzadora que va emprendre Margaret Thatcher durant els anys vuitanta va tenir menys impacte a la regió. El percentatge de població ocupada en el sector públic arriba al 30%, mentre que a la resta del Regne Unit tan sols és del 20%. A més, en gran part, l'ocupació pública és responsable de la incorporació de les dones al mercat laboral, que ha tingut un èxit relatiu durant les darreres dècades.

El conjunt del Regne Unit, però, està experimentant una onada de retallades del sector públic que està afectant la qualitat de molts serveis. Algunes veus han apuntat que hi ha el risc que les retallades siguin més severes a Irlanda del Nord, amb l'objectiu de pal·liar l'excessiva dimensió del sector públic, sense tenir en compte la importància que té la inversió pública pel conjunt de l'economia

de la zona. En aquest sentit, les previsions apunten que, durant el 2012, els llocs de treball al sector públic es reduiran un 3,2%, una xifra molt superior a la mitjana del sud i l'est d'Anglaterra, on ho faran per sota del 2%. El mes de gener passat, el congrés dels sindicats de treballadors irlandesos (ICTU) va denunciar que, durant els propers cinc anys, podrien desaparèixer fins a 26.000 llocs de treball a conseqüència de les retallades al sector públic.

Les retallades no han fet més que deprimir una economia que ja era prou feble, de la mateixa manera que ha succeït en altres països europeus. Així doncs, no és descabellat pensar que les retallades, justificades retòricament per la delicada situació econòmica i la crisi, s'utilitzin per dur a terme una revisió del model econòmic a Irlanda del Nord i per acabar la tasca que no va poder dur a terme la política neoliberal de privatitzacions dels governs conservadors durant els anys vuitanta i principis dels noranta.

Les desigualtats persisteixen

Alguns indicadors econòmics demostren que Irlanda del Nord encara és lluny d'esdevenir una societat cohesionada i integradora. Tot i l'absència de violència explícita, les diferències entre la població catòlica i la protestant continuen presents. El percentatge de pobresa entre la població catòlica (26%) encara se situa set punts per sobre del que registra la població protestant (19%). Pel que fa al nombre de persones no ocupades -incloent desocupades i inactives-, arriba al 35% en el cas catòlic, mentre que la població protestant manté la xifra del 28%.

La dada positiva és el relatiu èxit educatiu del jovent nord-irlandès, cosa que permet ser lleugerament optimista de cara al futur. El percentatge d'aprovats als exàmens equivalents a la selectivitat catalana és vuit punts superior al d'Anglaterra i Gal·les i el percentatge de joves que accedeixen a la universitat supera més de deu punts el de la resta del Regne Unit. El gran dubte que presen-

ten aquestes dades, però, és la possibilitat d'aquest jovent d'incorporar-se al mercat laboral un cop acabats els estudis. Irlanda del Nord és la regió amb més població jove de tot el Regne Unit.

L'altra cara de la moneda és la situació de la gent pensionista. A Irlanda del Nord, una de cada quatre pensionistes es troba per sota el llindar de la pobresa; ni hi ha cap altra de regió del país on les pensionistes hagin de fer front a una situació tan adversa. Això planteja dubtes sobre el model social actual, que aposta pel jovent a costa de la població amb més edat, un sector social que, a més, d'haver fet front a dècades de conflicte i inestabilitat política, avui dia ha de fer front a dificultats econòmiques de primer ordre.

Tot i l'absència de violència explícita, les diferències entre la població catòlica i la protestant continuen presents a Irlanda del Nord

Irlanda del Nord es troba a cavall entre dues economies amb evolucions oposades des de l'inici de la crisi econòmica. Amb una veïna Irlanda devastada pels efectes de l'especulació financera i amb taxes de desocupació properes al 15%, mentre la regió continua sent el racó abandonat del Regne Unit. Un cop resolt el conflicte, es percep una falta d'interès de Londres per la situació econòmica i social que es viu a la zona. L'exemple d'Irlanda del Nord demostra que, a les zones de conflicte, els reptes no desapareixen amb la signatura dels acords de pau i, sovint, es traslladen del terreny de la seguretat i militar a l'àmbit social i econòmic.

GROOVES FRESCOS PER A L'ESTIU...

NEW BEATS

JA DISTRIBUÏTS DIGITALMENT!!!!...

..... ESCOLTA'LS A SPOTIFY .....

WWW.WASBAMUSIC.COM

SR. WILSON - ZILLOW
GOOD MAN STYLE

NICHE FLOW - CHILIN

NICHE FLOW - SINGLE

LOS MALACOS - SINGLE
PODES TROBAR-LOS A TOTES LES BOUTIQUES DE MÚSICA

“El passat encara està passant”

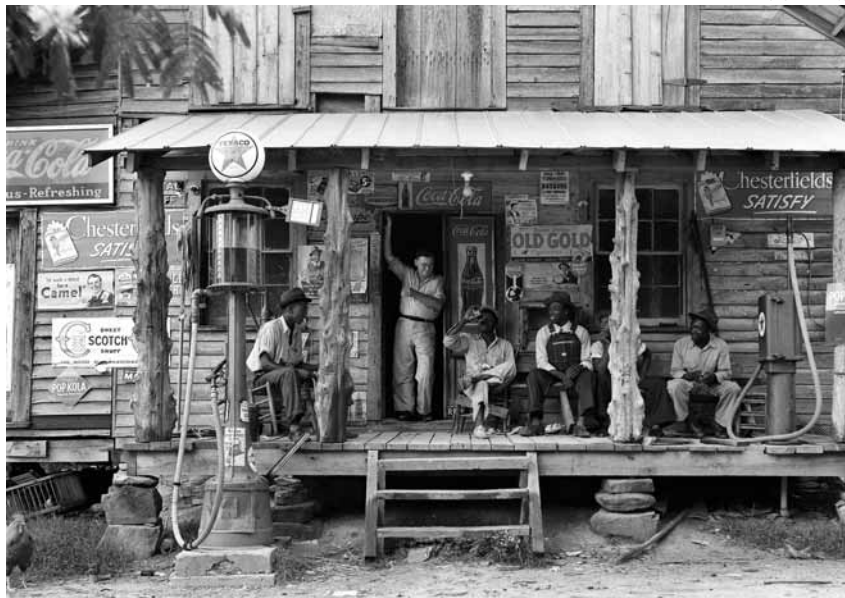
William Faulkner, d'escriptor del sud a mestre de la literatura contemporània

Madeline Beach Carey
expressions@setmanaridirecta.info

Cinquanta anys després de la mort de William Faulkner, ens trobem submergides en una crisi financera i moral que va començar fa una generació amb la transició d'una economia industrial a una economia financera liderada per les polítiques de Reagan i Thatcher. Ara, la gent que vam néixer al final de l'edat industrial, durant els anys de les vagues mineres a la Gran Bretanya i la transició espanyola, hem quedat amb el desordre i la precarietat del món liberal desregulat. Per entendre què ens ha passat, hauríem de tornar als relats dels nostres pares, a les seves converses i, moltes vegades, a les seves batalles polítiques. El relat de cada generació té poc a veure amb el seu present i molt més a veure amb el passat recent, amb unes vides ja viscudes, però no acabades del tot.

Faulkner ens parla d'un Sud que pensava que podria sobreviure i prosperar amb diners en lloc de moral, amb ambició en lloc de decència

Faulkner deia molt sovint “*Happen is never once*” (el passat encara està passant). El passat agafa els seus personatges pel coll i els atrapa. El passat els parla i no els deixa dormir ni viure. Al sud dels Estats Units, el passat és com la humitat: omnipresent i ofegador. El crític nord-americà John Jeremiah Sullivan diu que, allà, la nostàlgia pot arribar a produir nàusea. I aquesta obsessió amb el passat, amb els pecats dels pares,

Al sud dels Estats Units, el passat és com la humitat: omnipresent i ofegador

no només defineix la novel·la més surenys de Faulkner, *Absalom, Absalom*, sinó també la visió falkneriana de tota la història. La violència del racisme impregna tot el Sud i tots els Estats Units. El racisme és la bogeria nacional i

Faulkner és un dels grans exploradors d'aquesta patologia. Tots els seus personatges investiguen, una vegada i una altra, la violència dels seus pares, els relats de sang i decepció d'un Sud que pensava que es podria escapar de les regles de

la història; que pensava que podria barrejar l'odi racial amb una intimitat interracial intensa; que pensava que podria sobreviure i prosperar amb diners en lloc de moral, amb ambició en lloc de decència.

Faulkner odiava aquell *new south* que creia que era capaç d'escapar-se del passat. Per això insistia a donar veu als fantasmes del passat recent, al drama de la transició econòmica i política de Yoknapatawpha County. De fet, gairebé tota la ficció de Faulkner ens parla de Mississipí entre 1870 i 1930, un període -just després de la Guerra Civil- durant el qual el Sud va entrar en el capitalisme modern a molta velocitat i amb una violència atroç.

Faulkner intentava fer molt més que descriure aquell món. Intentava entendre el paper de la història i de la consciència històrica en la vida humana. Explicava la història i el terror del *new south* de manera acronològica i plural, amb tècniques modernistes i veu pròpia i, d'aquesta manera, es va transformar d'escriptor del sud a mestre universal.

Faulkner intentava entendre el paper de la història i de la consciència històrica en la vida humana

La compassió salvatge

Aquesta setmana fa 50 anys de la mort de William Faulkner (6 de juliol de 1962), una bona oportunitat per endinsar-se en la seva obra o per rellegir un dels autors que ha influenciat més la literatura universal -com Juan Rulfo, García Márquez o Mercè Rodoreda- i que va portar a desenvolupar les tècniques narratives més modernes a les històries de marxants de bestiar, de peons agraris humiliats o de dones enèrgiques i tel·lúriques que poblen el seu mític comtat de Yoknapatawpha. Un autor que va cons-

truir, de vegades des d'un subjectivisme tant radicalment difícil com el que ens fa transitar per la ment del discapacitat protagonista de *El soroll i la fúria*, una visió totalitzadora i sincerament tràgica d'una societat brutalitzada, on la presència de la violència, la manca de llibertat i la manca de compassió és constant. Ideològicament conservador, més que justícia, la seva prosa reclama coresponsabilitat. Sempre discutible i de vegades fosc, si Faulkner hagués estat l'aviador que volia ser de jove potser ens hauríem estalviat

molts relats prescindibles, però si hagués estat un poeta reconegut, probablement no tindríem novel·les que, partint de la misèria moral i econòmica més extrema d'una terra injusta, prenguin tanta volada. Manuel de Pedrolo, que ens el va portar a la llengua catalana, escrivia que no calia que Faulkner anés a Estocolm (quan li van donar el Nobel l'any 1950) per dir-nos que ell es negava a creure en la fi de l'Home perquè només calia llegir-lo per saber que ell creia que prevaldria la capacitat de sacrifici, la compassió i la resistència. ÀLEX VILA

Què ens deixa Faulkner? Moltes coses, dues d'elles de vital importància: una prosa magnífica i l'imperatiu de desenterrar els nostres morts. Quines lliçons més bones hi ha per un Estat espanyol en crisi? Ara, ens toca mirar enrere, al moment de la transició, quan l'Estat espanyol -com Mississipí un segle abans- pensava que podia escapar del passat i apuntar-se a la modernitat liberal. Les nostres escriptores contemporànies tenen la tasca de fer parlar els fantasmes, d'investigar la patologia d'una democràcia construïda sense incloure els relats de les víctimes del passat recent, d'un país que pensava que el creixement econòmic podria oferir un futur pròsper i lliure a la seva joventut.

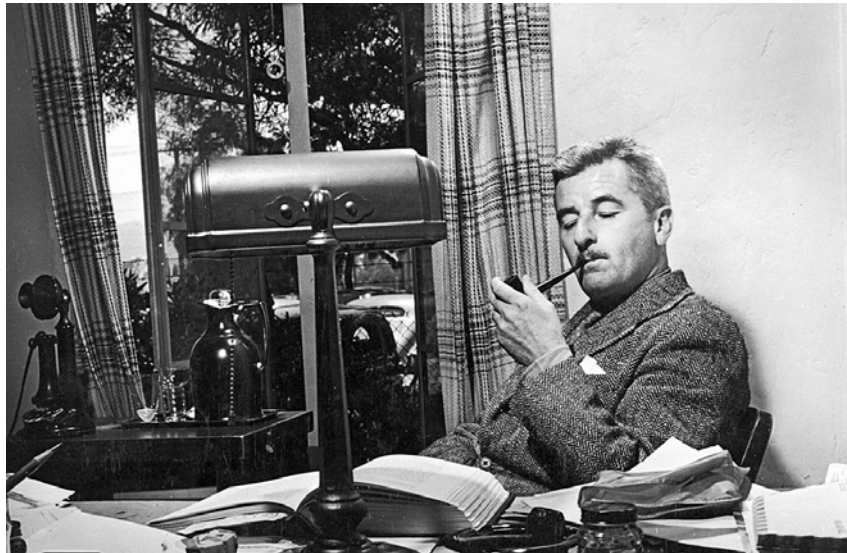
Faulkner, o com penetrar al cor de les tenebres del 'deep south'

Xavi Díez
expressions@setmanaridirecta.info

En una entrevista, l'escriptor William Faulkner afirmava que la millor oferta laboral que mai li havien fet era la de treballar com a administrador d'un bordell. En la seva opinió, aquest era l'indret ideal per a tot artista. Disposava de tranquil·litat per escriure al matí, una seguretat econòmica amb una feina poc exigent i prou vida social i coneixement profund de la naturalesa oculta de les persones a les nits a fi de fer-ne matèria literària.

Probablement, l'escriptor de Mississipi, efímer guionista de Hollywood amb ànima de rodamón i esperit anàrquic, és un dels puntals de la literatura nord-americana

Faulkner se'ns presenta com un innovador de la novel·la, habitual d'una estructura narrativa amb punts de vista diferents, monòlegs interiors erràtics i desordenats, uns paràgrafs inacabables de divagacions continuades i una capacitat d'il·luminar la foscor de l'ànima humana. Quan se'l llegeix, s'entén que les seves úniques exigències vitals consistissin a disposar d'un sostre, una mica de menjar i tabac i whisky abundant. I sovint, a partir de la descripció d'una atmosfera xafogosa del *deep south*, amb personatges turmentats, es té la impressió que els excessos de l'autor i l'escenari deixen els lectors i les lectores impregna-

Faulkner, juntament amb Mark Twain, va esdevenir el creador del mite literari del sud profund

des d'aquestes essències. Certament, la lectura de les seves novel·les i contes no és gens fàcil, sobretot si intentem fer-ho en el seu anglès de l'antiga Confederació, farcit d'una riquesa lèxica aclaparadora. És un dels autors més exigents amb les lectures i no ofereix un paisatge amable precisament. Ben al

contrari, el seu cicle literari, centrat en el comtat inventat de Yoknapatawpha -escenari principal de la major part de la seva obra- i inspirat en la seva regió de procedència, Lafayette, esdevé una mena de selva simbòlica, com la descrita per Joseph Conrad a *The Heart of Darkness*, on es deixa aflorar la naturalesa

salvatge, l'ànima turmentada dels seus personatges, de les seves pulsions íntimes, dels seus desigs inconfessables, de l'aspirar íntima només dissimulable amb una pàtina religiosa.

Probablement, l'escriptor de Mississipi, efímer guionista de Hollywood amb ànima de rodamón i esperit anàrquic, és un

dels puntals de la literatura nord-americana. I ho és, potser, perquè, juntament amb Mark Twain, va esdevenir el creador del mite literari del sud profund. Una tradició visible, per exemple, a la contemporània i reeixida *Agost*, de Tracy Letts, o amb tantes obres portades al cinema com *Scorchers*, de David Beaird. Un sud profund que intenta escapar dels tòpics i que, malgrat la foscor de nació òrfena i contradictòria, sovint presenta un rostre més vitalista i menys materialista, més disposada a representar una dissidència respecte de l'esperit productivista i fanàtic del treball. De fet, la dimensió literària de Faulkner sovint ha servit per ocultar un pensament fins a cert punt àcrata. A tall d'exemple, a la mateixa entrevista esmentada a l'inici, l'escriptor de New Albany explicava el següent:

"És una vergonya que hi hagi tanta feina al món. Una de les coses més tristes és que l'únic que pugui fer un home vuit hores dia rere dia sigui treballar. No es pot menjar vuit hores, ni beure vuit hores, ni fer l'amor vuit hores. I aquesta és la raó que fa l'home ser tan desgraciat i infel·lix amb si mateix i amb el món".

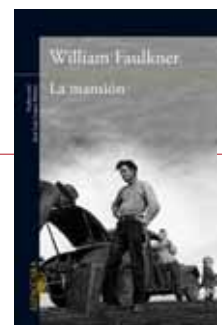
Els Snopes contra la comunitat de Jefferson

A.V.
expressions@setmanaridirecta.info

A banda de l'oportunitat de conèixer millor la personalitat de Faulkner que ens ofereix la publicació recent de *Cartas escogidas* (Alfaguara, 2012), la millor manera d'apropar-nos a l'autor es llegint les seves novel·les. *La Mansión*, la darrera obra de Faulkner reeditada a l'Estat, forma part de l'anomenada trilogia dels Snopes, on l'autor explica l'ascens social d'una nova elit forastera, un poder buit que "mastega aire", l'aire de Jefferson, dirà un perso-

natge. A diferència de la decadència i la desintegració de la burgesia local descrita a *El Soroll* i *la Fúria* (personificada en els germans Compson, amb la finca convertida en un camp de golf), la trilogia dels Snopes, amb personatges centrals com Flem Snopes (a qui proven de donar una feina per evitar que continuï cremant els graners i que acaba escalant fins a director del banc estatal) i Mink Snopes (un altre d'aquests grans idiotes faulknerians), explica part de l'ascens i l'ensorrament d'aquest clan depredador que comença a *El Villorrio* (1940), continua a *La*

ciudad (1957) i acaba a *La Mansión* (1960). L'extensió de la novel·la permet a Faulkner incorporar diferents relats per crear moments de distensió i més marges d'actuació en l'univers tràgic -però no submís- de Yoknapatawpha, al qual l'autor intentava donar coherència en aquesta trilogia. Un Faulkner sarcàstic i sempre moral, però, finalment, també un xic més amable (si aquest és un adjectiu adequat a la seva obra) que el que construeix els universos -també opressius i contundentment tancats- de *Mentre agonitzo* o de relats com *Miss Zilphia Gant*.

La Mansión

Autor: William Faulkner
Alfaguara, 2012. 489 pàgines

Miquel Izard
Que lo sepan ellos y no lo olvidemos nosotros
El inverosímil verano del 36 en Cataluña
ISBN 978-84-92559-39-8 | 392 págs. | 22 euros

editorial · distribuidora · librería web
www.viruseditorial.net | www.viruslibreria.net | info@viruseditorial.net

editorial virus

TEATRE

Un nas encisador

Cyrano de Bergerac, el gran mite francès, cobra vida a la Biblioteca de Catalunya a través d'un muntatge sublim i inoblidable

LAPERLA29

A l'autèntic Cyrano de Bergerac (1619-1655) se'l va titllar de llibertí per no respectar les institucions religioses i seculars

Marc Farràs Piera
expressions@setmanaridirecta.info

“Si el nas de Cleòpatra hagués estat més curt, el rostre del món seria diferent”, va escriure Blaise Pascal; i va immortalitzar el nas com a factor històric decisiu. Plató, Ciceró, Justinià II, Michelangelo... la història és prolífica en personatges que han passat a la posteritat marcats pels efectes d'un nas genuí. Del més emblemàtic de tots, Cyrano de Bergerac, la llegenda diu que es va batre en més de mil duels a causa de les burles sobre les dimensions del seu nas.

Criatura sorgida de l'enginy d'Edmond Rostand a partir d'una figura real homònima, Cyrano és l'agut i singular gentilhome que hi veu més enllà del nas, capaç de percebre els matisos que s'escapen a la resta; un geniut a qui, fàcilment, li puja la mosca al nas i que arrufa el nas -i desembeina el sabre- davant les mofes dels companys; un espadatxí formidable capaç de deixar amb un pam de nas el rival més exigent, i un burleta que riu per sota el nas després de cada triomf. Sí, Cyrano, un *bon vivant* amb un olfacte excel·lent per a les bones viandes i les damisel·les belles, un cor invulnerable... fins que topa de nassos amb l'amor.

Víctima d'una fatalitat genètica i condemnat a la clandestinitat, és obsequiat amb el do de la paraula per combatre l'ostracisme i el dolor causat per la ceguera de Rosaura. Igual que desafia l'escarni amb l'espasa, modela els mots

amb el geni de l'orfebre. Allò que, a priori, sembla l'únic defecte de Cyrano és precisament allò que ens enamora. Paradoxalment, el seu trauma particular el converteix en un tipus extraordinari, un mosqueter entranyable, un poeta excels.

Paradoxalment, el trauma particular de Cyrano el converteix en un tipus extraordinari, un mosqueter entranyable, un poeta excels

Els clàssics són clàssics precisament perquè, més enllà d'explicar-nos, interrogar-nos i seduir-nos perennement, formen part de nosaltres, com una extensió natural del nostre ésser. En cada home i en cada dona, hi ha un bocí de d'Artagnan, un polsim de Julieta, una volva d'Andròmaca... Qui no té, dins seu, un tros de Cyrano? Ni que sigui unes engrunes...

Pocs personatges (una dotzena, a tot estirar) gaudeixen del privilegi de pertànyer a això que ara anomenem *memòria col·lectiva* i sembla que Oriol Broggi s'ha entossudit a ressuscitar-los tots. Antígona, Ulisses, Hamlet, Vània, Lear... I ara, Cyrano. L'èxit de Broggi és doble. Tan talentós amb el vers com audaç en l'acció, par-

teix del respecte absolut a l'original fins a dotar-lo de personalitat pròpia. Cada bri d'aquest Cyrano esplèndid, que cobra vida sota les voltes gòtiques de la biblioteca que evocuen la Gascunya, brillant amb la seva màxima esplendor.

El Cyrano de Broggi desprèn l'aroma inconfusible dels mites. La pulcritud artesana de La Perla 29, el tracte exquisit del text i la passió de les intèrprets fan que aquest Cyrano esdevingui una experiència escènica total. Una funció que no s'oblida, coronada per un Pere Arquillué portentós i incommensurable en la pell i l'esperit de Cyrano. Ras i curt, el paper de la seva vida.

Al cap i a la fi, grandiloqüències inevitables a part, la diferència la marquen, així en el teatre com en la vida, les petites coses, com l'elecció magistral de la banda sonora (és un secret, descobriu-la!). Res millor per acomiadar l'estimat Cyrano: “Al final de la tempesta / hi ha un cel daurat / i la dolça cançó platejada de l'alosa. / Avança a través del vent / i mai no caminaràs sol”.

Cyrano de Bergerac

d'Edmond Rostand
Direcció: Oriol Broggi
Companyia: La perla 29
Nau gòtica de la Biblioteca de Catalunya (Hospital, 56)
www.laperla29.com
Fins al 22 de juliol

CAMPANYES

Quan la música esdevé pont d'unió entre Orient i Occident

El segon disc del grup català Yacine & The Oriental Groove és fruit d'un projecte de microfinançament col·lectiu

Els membres de la banda Yacine & the Oriental Groove

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Després de l'èxit aconseguit amb el seu primer disc *Parabòlic*, torna la barreja d'estils i llengües de la formació musical Yacine & The Oriental Groove. Aquesta banda tan versàtil, encapçalada per Yacine Belahcene (veus i percussió), juntament amb Yanniss Papiouannou (llaüt elèctric i direcció musical), Jordi Herreros (bateria), Bernat Guàrdia (baix), Òscar Ferrer (teclats), Aniol López (percussió àrab), un quartet de cordes i el trio oriental, torna amb una gran sentència *L'estima venç la salvatgeria*. Aquest serà el nom del segon treball, que s'editarà si aconsegueixen els 5.500 euros que demanen mitjançant la plataforma de microfinançament col·lectiu Verkami. De moment, encara estan força lluny de poder fer realitat el projecte, que inclourà vuit temes i el DVD del darrer concert que va fer la formació a l'Auditori, on van comptar amb la col·laboració de personatges consagrats dins l'escena musical alternativa com Fermin Muguruza, Amparo Sánchez (Amparanoia), Le Petit Ramon i Cheb Balowski, l'antiga banda de Yacine Belahcene.

Multitud de sons i la força de la paraula

La música de Yacine & The Oriental Groove és una barreja de ritmes del Magrib i sons orientals creada al nostre país, fet que aporta el tercer ingredient a la mescla. El resultat són unes melodies molt ballables i amb una complexitat i una riquesa sonora destacable, que difícilment ens deixaran fredes. A més, aquesta estètica musical tan

bella i cuidada s'acompanya amb unes lletres que parlen del xoc cultural que representa la mescla d'ètnies diferents, sobretot a les grans ciutats, i de les complicacions quotidianes que genera aquesta barreja. Per tant, aquesta és una de les característiques que diferencien aquest grup, que, juntament amb d'altres, fa temps va posar tant de moda l'etiqueta *multicultural o música fusió*, de moltes formacions etiquetades com a tals, però que no escriuen lletres que vagin una mica enllà i es queden amb la part més superficial i comercial de la barreja de cultures. Així doncs, Yacine & The Oriental Groove no són només un grup *multicultural*, sinó que també volen aportar un discurs i un posicionament sobre el tema i sobre moltes altres qüestions que turmenten la societat actual. Per altra banda, els seus temes es canten en àrab i en català indistintament. Si aconsegueixen portar el disc als estudis mitjançant el mecenatge, el treball es gravarà aquest estiu a Cerdanyola del Vallès i moltes de les persones que han finançat el projecte rebran el disc i altres obsequis. A la pàgina del projecte, hi ha una prèvia del disc, la cançó “Téneré”, cantada en francès i àrab, on es deixa sentir la modernitat de certs instruments com el llaüt elèctric.

L'estima venç la salvatgeria

Yacine & The Oriental Groove
Enllaç del projecte:
www.verkami.com/projects/2145

LLIBRES

La Intifada literària apunta

Els tres llibres del projecte Intifada literària tracten diferents aspectes de la situació conflictiva i complexa que viu Palestina

Joan Gener Barbany
expressions@setmanaridirecta.info

Tigre de Paper llança una campanya de micromecenatge per poder publicar tres llibres escrits des de Palestina i per a Palestina

L'editorial Tigre de Paper, en plena carrera de sortida per esdevenir una de les referents literàries dels moviments socials dels Països Catalans, no descansa en l'atreviment de crear un projecte al més col·lectiu possible, ja sigui a través de les subscripcions al Club de llibres La Bandada de les lletres o mitjançant el sistema de micromecenatge.

Els llibres *La guerra just acaba de començar*, *Tropel i Harraga* i l'estreta relació amb David Caño per publicar *Post-Mortem / I del no-res TOT* són bons precedents per parar l'orella i fixar els ulls en el projecte Intifada literària. Conèixer més i, sobretot, millor la situació política i cultural de Palestina és l'objectiu que hi ha rere aquesta iniciativa.

Arreu dels Països Catalans, la causa per a l'alliberament de Palestina ha estat una font d'inspiració i de solidaritat constant per a diferents moviments socials. Amb la Xarxa d'Enllaç amb Palestina (XEP) com a companya de viatge, Tigre de Paper ha engegat una campanya, a través de la cada vegada més recurrent plataforma de microfinançament Verkami, per recollir 6.000 euros que facin

possible l'edició en català de *Kafer Enas. A l'oest del riu Jordà*, de Mussa Abdel-Muti Issa; *El meu poble viurà! Autobiografia d'una revolucionària*, de Leila Khaled, i *Palestina i els palestins, guia turística*, de l'Alternative Tourism Group. Els tres llibres tracten diferents aspectes de la situació conflictiva i complexa que viu Palestina i, en el cas que ens pertoca, tenen molt d'interès perquè han estat escrits per persones que viuen i lluiten al territori.

Kafer Enas. A l'oest del riu Jordà, escrita pel periodista Mussa Abdel-Muti Issa, és una novel·la ambientada a l'època de la primera intifada en un poble rural prop de Nablus, al nord de Cisjordània. Una trama capaç d'explicar la divisió del poble palestí entre el nacionalisme laic i el fonamentalisme religiós a través d'uns personatges que posen en joc els valors tradicionals i les noves perspectives, especialment per a les dones i les joves.

El meu poble viurà! Autobiografia d'una revolucionària és el resultat d'una entrevista entre George Hajjar i Leila Khaled, activista antiimperialista, defensora dels drets de les dones i temuda pel sionisme internacional. Un document-testimoni directe d'una figura rellevant de la història recent de Palestina.

Palestina i els palestins no és una guia turística convencional,

Intifada literària. Coneix Palestina des de dins

Responsables:
Tigre de Paper i Xarxa d'Enllaç amb Palestina
Enllaç projecte:
www.verkami.com/projects/2513

sinó un document complet sobre Palestina. El llibre aprofundeix en tots els aspectes que permeten conèixer –tant a la possible viatgera com a la gent interessada en el país– una realitat sovint amagada o distorsionada pels mitjans de comunicació. El responsable d'aquest document és l'Alternative Tourism Group (ATG), una ONG dedicada a construir un turisme que sigui capaç de mostrar una perspectiva històrica completa i promocionar una visió crítica sobre que ha estat i el que és Palestina.

Tigre de Paper s'alia amb la XEP en la tasca de sensibilització i promoció de la coneixença entre catalanes i palestines amb un dels projectes més ambiciosos que s'han dut a terme a la plataforma Verkami.

ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

Rècords mortals

Roger Costa Puyal

El segle xx ha estat el més extrem de la història, un segle de rècords. Ha estat el segle de la democràcia, de l'expansió d'una certa democràcia, però això no ha impedit que també hagi estat el segle de la guerra, el segle que ha presenciado més guerres i en què han mort més persones arran de conflictes armats. No en va, els inicis del segle van veure néixer les armes químiques; a la meitat del segle, van arribar les armes nuclears i, a finals, les bacteriològiques. Els càlculs més pessimistes parlen de prop de 150 milions de morts, la immensa majoria civils, en més de cinquanta conflictes armats de gran intensitat. Amb tot, cal tenir en compte que la Segona Guerra Mundial va produir prop de 70 milions de morts i la Primera, 30. Sens dubte, aquestes són les causes principals que han fet que aquest segle hagi estat tan mortífer. Una altra causa és la que es va inaugurar amb la Primera Guerra Mundial, l'atac indiscriminat de civils, que es va desenvolupar definitivament durant la Guerra Civil Espanyola amb el bombardeig massiu de població civil. Finalment, la causa més òbvia és el desenvolupament del capitalisme, amb les seves crisis, expansions i lluites hegemòniques.

Quan va començar el segle xx, hi havia dues guerres en marxa: la dels Bòers (1899-1902) a Sud-àfrica i la dels Mil Dies (1899-1903) a Colòmbia. Després, van venir: la guerra russo-japonesa (1904-1905), la guerra del Rif (1911-1927), la guerra dels Balcans (1912-1913), la Primera Guerra Mundial (1914-1918), el genocidi armeni (1915-1923), la guerra civil xinesa (1927-1950), la guerra entre Colòmbia i el Perú (1932-1933), la guerra del Chaco (1932-1935), la Guerra Civil Espanyola (1936-1939), la guerra entre el Perú i l'Equador (1941-1942), la segona guerra xinesa-japonesa (1937-1945), la Segona Guerra Mundial (1939-1945), la

guerra d'Indoxina (1946-1954), la primera guerra araboisraeliana (1948), la guerra de Corea (1950-1953), la guerra d'Algèria (1954-1962), la primera guerra civil sudanesa (1955-1972), la guerra de Suez (1956), la guerra de Sidi Ifni (1957-1958), la crisi del Congo (1960-1965), la guerra civil de Guatemala (1960-1996), el conflicte armat colombià (1964-avui), la guerra del Vietnam (1965-1975), la guerra dels Sis Dies (1967), la guerra civil nigeriana (1967-1970), la guerra del Yom Kippur (1973), el genocidi cambodjà (1975-1979), la guerra civil libanesa (1975-1989), la guerra de l'Afganistan (1978-1992), la guerra Iran-Iraq (1980-1988), la guerra civil del Salvador (1980-1992), la guerra de les Maldives (1982), la guerra del Golf (1990-1991), la guerra dels Deu Dies a Eslovènia (1991), la guerra Croata d'independència (1991-1995), la guerra de Bòsnia (1992-1995), la guerra de Kosovo (1999), el genocidi ruandès (1994), la guerra del Cenepa (1995), la primera guerra txetxena (1994-1996) i la primera guerra del Congo (1996-1997). I quan s'acabava el segle, hi havia nou guerres en marxa: la segona guerra civil sudanesa (1983-2005), la guerra civil algeriana (1991-2002), les guerres de Iugoslàvia (1991-2001), el genocidi congolès (1994-2002), la guerra civil nepalesa (1996-2006), la segona guerra del Congo (1998-2002), el conflicte d'Ituri (1999-2006), la guerra entre Etiòpia i Eritrea (1998-2000) i la segona guerra txetxena (1999-2006).

Esperem que el segle XXI sigui menys sangant. Per la seva part, les liders de les democràcies occidentals, que governa el món, sembla que no n'ha après res i continuen fabricant armes a dojo. La primera dècada d'aquest segle no s'ha quedat enrere pel que fa a guerres i morts. L'única esperança és que la gent del poble, que sol formar el gruix dels exèrcits, si que n'hagi après alguna cosa. Si no, segurament batrem nous rècords.

agenda directa

BARCELONA

Dimecres 4 de juliol

Sessió informativa i resolució de dubtes sobre les característiques principals de l'empresa cooperativa, el procés de constitució i el suport que ofereix la Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya (FCTC) a grups de persones emprenedores amb una idea de negoci. Per assistir a la sessió, cal fer reserva prèvia.

16:30h Seu de FCTC

C. Premià, 15, 1er.

Organitza: Aposta. Escola Empresarial Cooperativa

Més informació i inscripcions:

<http://www.aposta.coop>

info@aposta.coop

Dimecres 4 de juliol

Xerrada: Presentació de la publicació 'Mirades globals per una altra economia'

18h Centre Sant Pere Apòstol

C. Sant Pere Més Alt, 25.

No és només que una economia basada en el desenvolupament de les persones sigui possible, sinó que ja existeix. La Federació SETEM presenta la nova publicació *Mirades globals per una altra economia*, que mostra experiències d'èxit d'economia solidària arreu del món. Amb la presència dels autors i protagonistes de l'Economia Solidària a l'Àfrica, l'Amèrica Llatina i l'Estat espanyol.

Organitza: SETEM-Catalunya

Més informació: msolano@setem.org

Dimecres 4 de juliol

Presentació del llibre 'Banca Pública' i debat 'Podem deixar de ser ostatges del sistema bancari?'

19h FNAC

Plaça Catalunya. Triangle. Llibreria 2a planta

Amb Vicenç Navarro, catedràtic de Ciències Polítiques i Socials i autor del pròleg del llibre; Joan Sostre, membre de la Plataforma per la Nacionalització de las Caja de Ahorros y por una Banca Pública.

Organitza: Plataforma per la Nacionalització de las Caja de Ahorros y por una

Anti-Juliols a la Universitat de Barcelona

BARCELONA, durant tot el mes de juliol

En resposta als preus elevats que ofereixen Els Juliols 2012, els cursos oficials d'estiu de la Universitat de Barcelona, les assemblees Mundet es mou i UB-Raval ens proposen aquesta universitat popular i alternativa d'estiu. A continuació, us expliquem les propostes a grans trets, però val la pena que seguïu la programació sencera per saber de què va de veritat.

Programa abreujat

Curs d'economia: dilluns 2, dimarts 3, dimecres 4, dijous 5 i divendres 6 a les 19h; curs *Gènere i sexualitat en crisi*: dimecres 4, dijous 5 i divendres 6 a les 12h; curs *Repensant l'educació*: dilluns 9, dimecres 11, divendres 13, dilluns 23, dimecres 25 i divendres 27 a les 12h; curs *Societat i política*: dilluns 9, dimarts 10, dimecres 11, dijous 12 i divendres 13 a les 19h; curs *La natura com a recurs econòmic*: dilluns 16, dimarts 17, dimecres 18 i divendres 20 a les 12h; curs *Comunicació, (des)informació i cultura*: dilluns 16, dimarts 17, dimecres 18, dijous 19 i divendres 20 a les 19h; curs *Resistències en un món en crisi*: dilluns 23, dimarts 24, dimecres 25 i dijous 26 a les 19h; seminari de treball social: dilluns 2 de juliol a les 17h; seminari de filosofia: dimecres 4 i dimecres 11, dimecres 18, dimecres 25 a les 17h; seminari de psicologia: dijous 5 i dijous 12, dijous 19 a les 17h; seminari d'arqueologia: divendres 6, divendres 13, divendres 27 a les 17h; seminari d'antropologia: dilluns 9, dilluns 16, dimarts 17 i dilluns 23 a les 17h; seminari d'història: dimarts 10, dimarts 24 a les 17h; seminari de geografia: divendres 20 a les 17h; seminari d'història de l'art: dijous 26 a les 12h; taller de reciclatge de plàstic: dissabte 7 a les 12h; taller de còmic i societat: dissabte 21 a les 19h; xerrades sobre lluites estudiantils: dimarts 10, dijous 12, dijous 19, dimarts 24 a les 12h; xerrada debat *La vaga indefinida revolucionària*: dijous 26 a les 12h; dinar popular: divendres 27 a les 14h; xerrada-debat i cloenda: divendres 27 a les 19h. Organitza: assemblees de facultat Mundet es mou i UB-Raval.

Tot el calendari i els títols de les jornades a: filosofiaunibarcelona.wordpress.com

Banca Pública
Més informació:
www.icariaeditorial.com

Dijous 5 de juliol
CT o la cultura de la transició: crítica a 35 anys de cultura espanyola
19h El Cercle
C. Santa Magdalena, 12.

El periodista, escriptor i guionista Guillem Martínez, aprofitant la publicació del llibre *CT o la Cultura de la Transició* -que coordina i del qual és coautor-, explicarà, juntament amb Raúl Minchinela, Pablo Muñoz i Pep Campabadal (també autors del llibre), què és la cultura de la transició, quins mecanismes han estat part d'aquest

procés i com el 15-M ha suposat la fi d'aquesta etapa.
Organitza: Informa't BCN, moviment per a la informació ciutadana

Dijous 5 de juliol
Xerrada debat: 'Deute Públic? Un deute il·legítim!'

19h Ateneu Layret

C. Villaruel, 49.

Amb Enric Pons i Eulàlia Reguant, membres de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute *No devem, no paguem*.

Organitza: Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute *No devem, no paguem*.

Més informació:

<http://ateneulayret.wordpress.com/>

Dijous 5 de juliol

Cicle de Cinema a la Fresca sobre Mobilitzacions Cívils del CJB!

21h Espai Jove la Fontana

C. Gran de Gràcia, 190.

Passi de la pel·lícula *Budrus* i posterior debat sobre Palestina.

Budrus és un poble palestí que està a punt de quedar incomunicat de la resta de Cisjordània a causa del mur de separació israelià. Ayyed Morrar, un organitzador comunitari palestí, aconsegueix aplegar tantes activistes israelianes com palestines de diferents faccions polítiques per salvar la població mitjançant mètodes estrictament no-violents.

Organitza: SCI de Catalunya

Més informació: www.cjb.cat/ciclecinema2012

FIGUERES

Diumenge 8 de juliol

Taller de ratafia

15h Plaça del Sol

Farà el taller la biòloga i experta ratafiara Sandra Saura. Cal portar: un pot de vidre ampli amb dos litres d'anís (dolç).

Organitza: IAEDEN - EdC

Més informació: iaeden@iaeden.org, www.iaeden.cat, info@salvemtemporda.org, www.salvem-emporda.org

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Se cedeix terreny de 500m2 aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

Al Contrainfos de LaTele.cat necessitem alguna persona per fer de community manager. contrainfos@latele.cat

La DIRECTA busca gent que la reparteixi o que vingui a etiquetar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen cursos de tantra a canvi de cursos d'imatge i multimèdia: tantra@cursosdetantra.com

S'intercanvien classes de cant per qualsevol altre bé o servei: soniaratera@gmail.com

Projecte de joguines de fusta ecològiques busca compartir el projecte: www.ecofusteria.jimdo.com

> EL TEMPS

DIJOURS 5

Tornarà l'ambient del tot assolellat però amb temperatures força a ratlla. La xafogor no tornarà a les nits.

DIVENDRES 6

La cua d'un petit front d'aire fred farà reaparèixer les tempestes al Pirineu i els núvols baixos a la costa.

DISSABTE 7

El matí serà fresc a les comarques interiors, però de nou els termòmetres agafaran embranzida.

DIUMENGE 8

Calor més forta. Valors que arribaran als 35 graus a molts punts de l'interior. De nou xafogor a la nit.

DILLUNS 9

Fort contrast de la xafogor a la costa amb les temperatures més fresques a les valls del Pirineu, on hi haurà nuvolades.

DIMARTS 10

Una baixa pressió atlàntica tornarà a moderar les temperatures amb l'entrada d'una massa d'aire més fresc.

GIRONA

Divendres 6 de juliol
Presentació del llibre:
'Adéu, capitalisme.15M-2031'
 19h Anònims
 C. Ricomà, 57.
 Amb Jordi Garcia Jané, autor del llibre.
 Organitza: Assembla Llibertaria Vallès Oriental

LLEIDA

Dijous 5 de juliol
Concert Sorollós
 21h CSA La Maranya
 C. Del Parc, 13.
 Tocaran dos grups que estan de gira: Anxiety Attac (França) i Edith and Two Man's (Bèlgica) i Malgastando Molla de Lleida.
 Organitza: CSA La Maranya
 Més informació:
<http://ribozine.free.fr/anxietyattac.htm>,
<http://buildmeabombrecords.bandcamp.com/album/self-titled-ep>,
<http://edithandtwomans.com/>,
www.myspace.com/malgastandomolla

MANLLEU

Dissabte 7 de juliol
Passi del documental:
'L'Operació Garzón contra l'independentisme català'
 20h Casal Boira Baixa
 C. Rossell, 16.
 El film aborda la persecució de l'independentisme instruïda pel jutge Baltasar Garzón l'any 1992, en el marc del vintè aniversari d'aquells fets. L'acte comptarà amb la intervenció de Pep Musté, independentista encausat en l'*operació Garzón* del 1992 i de Joan Rocamora, membre de *Llibertat.cat* i encausat del 92. El documental, produït per *Llibertat.cat* i realitzat per Zeba Produccions, està fent una gira de presentacions arreu dels Països Catalans.
 Organitza: Casal Boira Baixa
 Més informació: www.llibertat.cat
<http://boirabaixa.blogspot.com/es/>

Estiu Crític**FARNERS, els dijous del mes de juliol**

Tenint en compte la davallada d'accions reivindicatives fruit de la calor i de l'estiu, hi ha qui planteja, de manera lúdica, la possibilitat de continuar aprenent i projectant un futur més amable tot recordant el passat i treballant el present. Aquesta és la proposta que ha programat la CUP de Santa Coloma de Farners pel mes de juliol.

Programa: dijous 5 de juliol 22h Plaça de les peixateries velles. Presentació de la pel·lícula **Interferències**. *La crisi del deute*, amb Jesús Carrión, economista de l'Observatori del Deute en la Globalització. **Dijous 12 de juliol** 20h Biblioteca Joan Vinyoli. Presentació del llibre *Terra Lliure. Punt de partida*, a càrrec d'en Pep Musté i en Joan Rocamora, militants de l'MDT. **Dijous 19 de juliol** 20h Parc de Sant Salvador. Xerrada-debat sobre les retallades en l'educació primària i secundària i a les universitats, amb Xavier Díez (USTEC), Anna López (CCOO i SOS Educació) i un representant del SEPC. **Dijous 26 de juliol** 22h Plaça Peixateries velles Presentació del documental *Operació Garzón contra l'Independentisme Català*, amb la presència d'en Carles Bonaventura, encausat el 1992. Organitza: CUP de Farners

Més info: www.farners.cup.cat

MANRESA

Dijous 5 de juliol
Taller de percussió i construcció d'instruments amb material reciclat
 18h a 20h La Kampana
 Dins els actes de #ManresaJove, trobem la proposta de construcció d'instruments amb material per reciclar. També es poden dur pots, llaunes, olles velles, tubs, bastons... per crear instruments i aprendre ritmes i recursos de percussió.
 Organitza: Casa de la Música de Manresa i La Kampana
 Més informació i inscripcions: manresa@casadelamusica.cat

SABADELL

Divendres 6 de juliol
Sortida per conèixer els amfibis del Ripoll

2 h. ADENC
 C. Sant Isidre, 140.
 Sortida nocturna gratuïta.
 Places limitades.
 Inscripció prèvia.
 Organitza: ADENC
 Més informació:
<http://www.adenc.cat/agenda/fes-reviure-el-ripoll-sortida-coneixer-els-amfibis-del-riu-ripoll-2>

Dissabte 7 de juliol
Sortida per conèixer els peixos del Ripoll
 10h Sant Vicenç de Jonqueres
 Sortida matinal gratuïta. Places limitades. Inscripció prèvia.
 Organitza: ADENC
 Més informació:
<http://www.adenc.cat/agenda/fes-reviure-el-ripoll-sortida-coneixer-els-peixos-del-riu-ripoll-0>

SITGES

Divendres 6 de juliol
Valoració de l'any de feina i presentació del llibre: 'Unitat popular, la construcció de la CUP i l'independentisme d'esquerrès'
 19:30h Ateneu Popular de Sitges C, Sant Bartomeu, 40.
 La CUP-Sitges compartirà amb tota la població la valoració del projecte de l'Esquerra Independentista en el seu vessant més institucional, les CUP, durant el darrer any.
 A més, l'acte es completarà amb la presentació del llibre d'Albert Botran sobre el projecte social i de país que té l'Esquerra Independentista.
 La jornada comptarà amb la presència de l'autor del llibre i dos membres de la CUP-Sitges com a portaveus de l'organització.
 Organitza: CUP-Sitges
 Més informació: <http://sitges.cup.cat/>

TERRASSA

Dissabte 7 de juliol
Trobada de col·lectius de Terrassa
 10h Centre Cívic Municipal Maria Aurèlia Capmany
 Avinguda Àngel Sallent, 55.
 Per articular i enfortir propostes i lluites
 A partir de les 10h: Proposta de constitució de Terrassa pels drets civils i les llibertats democràtiques
 A partir de les 11h: Josep Maria Antentas, *Ocupem el futur!*, i Gerardo Pisarello, *La lluita fa la llei!*
 A partir de les 17h: Assembla oberta d'entitats i persones compromeses amb la transformació social
 Organitza: Col·lectius de Terrassa

VALÈNCIA

Divendres 6 de juliol
Presentació del llibre: 'Drogas ¿Una opció personal?'
 19h Ateneu Llibertari del Cabanyal C. Barraca, 57. A càrrec d'un dels seus autors. Organitza: Ateneu Llibertari del Cabanyal. Més informació:
<http://www.todoporhacer.org/libro-drogas-una-opcion-personal>

Desenes Festes Populares del Raval**BARCELONA**

Dies 10, 12, 13, 14 i 15 de juliol

Diferents espais d'aquest barri tan entranyable de la capital catalana acolliran activitats per a tota la família i per a tots els gustos: xerrades, cinema a la fresca, passi de curts sobre el barri, concerts, berenar a la fresca, jocs infantils i d'altres activitats... Consulta tota la programació a www.ravalnet.org. Organitza: Assembla del Barri del Raval

Més informació: festaraval@ravalnet.org

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES**BARCELONA**

Dimecres 4 de juliol
Tod@s somos miner@s

10h Ciutat de la Justícia
 Gran Via de Les Corts Catalanes, 111.
 Convoca: Acampadabcn

HOSPITALET DE LLOBREGAT

Dimecres 4 de juliol
Stop Desnonament
 11h Nova Caixa Galícia Banc SA
 C. Renclusa, 85.
 Convoca: Plataforma d'Afectats/des per la Hipoteca - PAH

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Dissabte 7 de juliol
Manifestació contra la reforma laboral i de les pensions i la repressió!

11h Plaça mercat de la Satélite
 Convoca: CNT

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Janet Hardy EXPERTA EN TEMES DE NOVA SEXUALITAT I POLIAMOR

“Cada cop hi ha més gent que reconeix que la monogàmia no li funciona”

Barcelona va acollir, del 22 al 24 de juny, el Festival sobre l'Art de la Luxúria Xplore, un esdeveniment sorprenent que capgirava tots els prejudicis i les pràctiques heretades sobre la sexualitat, el cos i les relacions sentimentals. La nord-americana Janet Hardy és el referent internacional quan es parla de nous models de relacions d'amor i de sexe. Al llibre 'The Ethical Slut', escrit conjuntament amb Dossie Easton, dinamiten els límits entre identitats sexuals, les relacions obertes, l'obertura del sexe al dolor, la pràctica en grup o les tècniques de meditació. A les seves pàgines, Hardy ens explica aquest univers, on el 'poliamor', el BDSM o el 'swinger' són comunitats sense gaire contacte entre elles.

Sàgar Malé
indirecta@setmanaridirecta.info

Quina ha estat la teva participació al festival Xplore?
És la segona vegada que vinc a ensenyar a Europa i, si bé no conec bé el context, he vist que les meves idees sobre el sexe me reixen un procés lent. Amb Dossie Easton, vam publicar per primer cop *The Ethical Slut* l'any 1997 i, en aquell moment, gairebé ningú no coneixia el terme *poliamor*. A la segona edició del festival Xplore, el 2010, el món havia canviat radicalment i el poliamor estava als llavis de tothom. El canvi ha estat enorme, cosa que pot facilitar que, lentament, el concepte entri a Europa.

“La poliamoria ens porta a crear grans famílies, a incrementar la tribu”

Al taller titulat 'Zorras, promiscuas y éticas: fundamentos de estilos de vida no tradicionales', carregues contra la concepció binària de l'atracció sexual, segons la qual ens atrau l'home o la dona. Què pretens explicar?
La concepció estàndard diu que ens sentim atrets per un home o una dona, encara que parlem de

MARTA RAMONEDA

relacions homosexuals o heterossexuals. I això és una preconcepció que ens condiciona molt perquè, en realitat, el que existeix és la masculinitat o la feminitat, de manera que, sovint, el que ens atrau és una dona amb una masculinitat molt forta o un home amb una feminitat molt forta.

El títol del llibre inclou el terme 'slut' (putot) per parlar de manera provocativa d'un concepte...

D'entrada, *Slut* és algú que aprecia el sexe com una manera de connectar i, també, d'expandir-se personalment. No es tracta de dir quina forma de sexe és bona o dolenta; totes ho són, sempre que siguin consensuades. Nosaltres, quan vam escriure el llibre *The Ethical Slut*, volíem eliminar les limitacions i usar un terme més inclusiu que contemplés des de les relacions espontànies, als *amics sexuals* o fins i tot els models de parelles de tres per la resta dels dies. De fet, és possible ser completament monògam i *slut*, l'important és que sigui una elecció personal. El títol del llibre és una tria provocadora, ja que molta gent pensa que ser *slut* i ser ètica és una contradicció, tot i que practicar molt de sexe pot ser ètic. Amb qui mira totes les possibilitats de relacions sense prejudicis i, finalment, elegeix la monogàmia perquè considera que està feta per ell o ella, hi estic absolutament d'acord; però, habitual-

ment, la gent és monògama perquè pensa que és l'única manera moral de ser.

La tria té relació amb una determinada concepció cultural?

Cada vegada hi ha més gent que reconeix que la monogàmia no li funciona. Dóna felicitat a alguna gent, però, a molta altra, no li'n dóna; aquesta gent cerca altres maneres de *buscar família*. Les famílies americanes, per exemple, són petites: mare, pare, fill i poc més, però els humans ens movem millor en tribus que en famílies petites. En aquest sentit, la poliamoria ens porta a crear grans famílies, a incrementar la tribu.

“Tenir un nou amic pot generar noves fonts d'excitació i aportar molt a la parella”

Quan et vas adonar del valor de les relacions obertes?

Per experiència personal, després d'analitzar els mecanismes que generen la gelosia i la possessió. Vaig viure quinze anys de matrimoni monògam i em vaig adonar que no volia continuar amb allò, no podia prometre viure en monogàmia eternament. Em feia sentir

com una propietat i jo no em volia sentir així. De fet, em vaig trobar dins d'una relació monògama sense pensar-hi i això és el que no em sembla bé perquè evidencia que, habitualment, s'elegeix la monogàmia perquè no s'ha pensat en cap altra opció. El meu primer matrimoni va acabar, però encara som amics, compartim la custòdia dels fills i ens corresponem. No sento que hagi estat un matrimoni fracassat, sinó que va acabar quan vam sentir que havia d'acabar; de fet, penso que va ser reeixit.

Hi ha una frase del llibre que deixa clar un dels eixos més importants del teu pensament: “Amor net: amor sense expectatives”. Què significa?

Considero que l'expectativa d'una persona perfecta amb qui ho viuràs tot i de forma brillant no existeix. Les expectatives d'un vida llarga en monogàmia no solen funcionar. Hi haurà gent amb qui aniràs a passejar, algú amb qui tindràs sexe, algú amb qui aniràs al cine... però, omplir totes les expectatives amb una sola persona això no és realista. Si tu estimes algú i aquesta persona estima algú altre, potser això no resta, sinó que suma. Tenir un nou amic pot generar noves fonts d'excitació i aportar molt a la parella. El poliamor no és *o sinó* i; no és *això o això altre*; és una aproximació inclusiva a la vida.

. LA COLUMNA

Eurovegas: ni aquí ni enlloc!

Jordi Oriola i Folch
opinio@setmanaridirecta.info

La pugna entre Madrid i Barcelona complexa la funció que, l'un per l'altre, s'abaixin els pantalons. Plantejen, per exemple, redactar una llei especial per facilitar l'expropiació dels terrenys agraris del Delta del Llobregat. Enutja que el govern “dels millors” utilitzi l'argument de crear llocs de treball, quan sabem que, més aviat, CiU està interessada que regalimin negocis per “als amics” i, sobretot, espera salvar, a qualsevol preu, el seu govern moribund, ingressant uns quants euros avui que siguin la fam del demà. Diuen que és una gran oportunitat, però per què Las Vegas Sands Corporation aterra precisament a l'Estat espanyol? No és per alegrar-se'n, venint d'algú que amassa el 90% dels seus beneficis a Macau i Singapur, on opera pel fet que gairebé no li cobren taxes, i que està en guerra contra Obama i les seves intencions d'apujar els tributs a les empreses que inverteixen fora del país. De fet, Adelson és investigat per la justícia dels EUA per vulnerar la Llei de Pràctiques Corruptes a l'Estranger. No podem ignorar el personatge, si volem intuir què projecta construir. Necessiten societats políticament febles per poder exigir prerrogatives exclusives. Primer demanen una excepció en la llei antitabac, després serà un altre tema, i qui posarà límit a les seves peticions? A més, anunciem llocs de treball però, en aquesta zona protegida d'interès mediambiental, ja hi treballen 1.500 camperols. Canviarem l'agricultura per apostes i ludopatia, malgrat utilitzen eufemismes com *oci i joc*? Substituirem una zona verda metropolitana per 36.000 places hoteleres, 50.000 places de restaurants, 6 grans casinos, 18.000 màquines escurabutxaques...?

Inicialment, pot comportar negoci i ocupació, però com evolucionarà a llarg termini? L'Estat de Nevada, que allotja Las Vegas, és dels que té més atur, execucions hipotecàries, prostitució i morts per crim. Volem decidir en referèndum sobre aquest tema tan intrusiu. Possiblement a l'Adelson no li importi l'oposició social, però a CiU no saben el que estan generant! Els haurem d'agrair que creïn un símbol per canalitzar el creixent descontentament. Sembla que Eurovegas serà l'espurna que encendrà Catalunya.